

บทนำ

กรรมของแรดแมน

หากย้อนกลับไปในคราที่ยังเป็นเสือ การมีผู้หญิงมาหา
จอมทัพคงไม่ใช่เรื่องน่าตกใจอะไร

เพราะในตอนนั้น ชายหนุ่มยังคงใช้ชีวิตตามวิถีแคซาโนวาหน้า
หยกไฟร์ไฟล์เลส เพียงพร้อมทั้งรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ ทายาทคน
โตของตระกูลจิตรภากร เจ้าของบริษัท JPK Entertainment จำกัด

ทว่าตั้งแต่ได้รับตำแหน่งประธานบริษัทต่อบิดา บวกกับ
คำสัญญาที่มีต่อมารดาว่าจะหยุดใช้ชีวิตตามวิถีเสือผู้หญิงเมื่อตนอายุ
ครบสามสิบห้าปี จอมทัพก็ทิ้งความเป็นแคซาโนวาไปอย่างเบ็ดเสร็จ
เด็ดขาด ไร้ซึ่งสาวใดมาเคียงกายแนบใจ ปัญหาการมาหญิงของเขา
จึงจบลงตั้งแต่นั้นมา และมันก็กินเวลายาวนานมาจนจะสองปีแล้ว

กระทั่งวันนี้...ใครจะไปคิดว่าปัญหาจะย้อนกลับมาทำให้เขา
เครียดโดยที่ไม่ทันตั้งตัว

ครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา ลูๆ เลขาฯ หนุ่มวัยสามสิบห้ามาแจ้งข่าว
น่าระทึกใจให้เขาได้ทราบ ว่า ‘มีผู้หญิงคนหนึ่ง...อุ้มเด็กมาขอพบคุณในที
ครับ’

‘นี่คือผลกรรมที่กำลังมาตามสนองเราใช่ไหมวะ!’

จอมทัพรำพึงรำพันกับตัวเองในใจ ขณะมองดวงหน้าสวยหวาน

ของผู้หญิงที่เลขาฯ เปิดประตูให้เธอเดินเข้ามายังห้องทำงานสุดหรู
สมกับฐานะประธานบริษัท ในอ้อมแขนเธอมีร่างเล็กจ้อยที่กำลังเอียง
คอมองหน้าเขาอย่างสงสัย

ไม่ใช่แค่เจ้าตัวน้อยหรือที่รู้สึกเช่นนั้น จอมทัพเองก็สงสัยระคน
ว่ารุ่นจวนแทบจะอกแตกตายอยู่รวมร่อว่าเด็กคนนี้เป็นใคร!

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าแกจะไม่ใช่ ‘ไซ้’ ที่ตนเคยทิ้งไว้ในห้องใคร
เมื่อสมัยที่ยังเจ้าชู้

“แอ้...แอ้ะ!”

“ซา...ยายหนู ตื่นเต้นไหมคะ ในที่สุดหนูก็ได้มาเจอคนสำคัญ
ของหนูแล้วนี่”

พริ้งพราวเอ่ยเสียดหวานกับคนตัวน้อยวัยอย่างสิบเอ็ดเดือน หอม
แก้มป่องพอดใหญ่ ก่อนจะหันมายิ้มให้คนสำคัญที่กำลังหน้าซีดเพราะ
วาจาของเธอ

“เชิญคุณพริ้งนั่งพักตรงนี้เลยครับ”

บิตติผายมือให้หญิงสาวไปนั่งที่โซฟาปรับแขนสีน้ำตาลเข้ม พलग
เหลือบมองท่าทีของเจ้านายหน้าหยก ดูเชิงว่าอีกฝ่ายพร้อมที่จะทำความ
รู้จักกับเธอหรือยัง...

“คุณเป็นใคร!”

เสียงเข้มของเจ้านายท่าเลขาฯ หนุมกลืนน้ำลายดังเอือก เห็น
ได้ชัดว่าอีกฝ่ายพร้อมเสียยิ่งกว่าพร้อม แถมยังเป็นการอยากทำความ
รู้จักที่ไม่ใครจะยินดีสักเท่าไรอีกต่างหาก

“สวัสดิ์ค่ะคุณไนท์” เธอเช็ดหน้าทักทายด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง
อย่างเป็นทางการ ไม่หวาดหวั่นสีหน้าเข้มดูของคนที่กำลังแผ่รังสีความ
น่าเกรงขามออกมาเลยสักนิด ด้วยนิสัยส่วนตัวที่ไม่ค่อยเกรงกลัวใคร
บวกกับผลลัพธ์ของ ‘ภารกิจ’ ที่เธอมุ่งหวังไว้ มันใหญ่เกินกว่าจะมา
จ้องกับเรื่องแค่นี้

“ฉันซื้อพริ้งพราวค่ะ จำฉันได้ไหมคะ”

“จำไม่ได้ครับ”

“โอเคค่ะ จำไม่ได้ไม่เป็นไร แต่ฉันจำคุณได้ และฉันก็จำได้แม่นว่าฉันกับคุณเคยมีอะไรกันเมื่อเกือบสองปีที่แล้ว...คืนนั้นคุณค่อนข้างเมามาก”

จอมทัพชะงักงัน นึกย้อนไปหาวิถีเสื่อหนุ่มในอดีต ที่เคยเมาหลายคืน (มาก) และเคยมีอะไรกับหญิงหลายคน (มากๆ เช่นกัน)

จำสาวที่เคยมีอะไรด้วยไม่ได้ก็เยอะ เธอสวยจัดขนาดนี้ อาจจะเป็นหนึ่งในนั้นก็ได้อ

ทว่า...

“ผมจะเชื่อได้ยังไงว่าคุณกับผมเคย...”

“คุณมีปานแดงที่แก้มก้นด้านขวา” พริ้งพราวปล่อยหมัดเด็ดใส่ชายหนุ่มจนเขายังงัน ก่อนจะหอมหน้าผากเจ้าตัวน้อยในอ้อมแขน แล้วเงยหน้าปล่อยหมัดเด็ดอีกรอบ

“ฉันมาที่นี่ก็เพื่อจะบอกเรื่องสำคัญให้คุณได้รู้ว่าเด็กคนนี้...คือลูกของคุณค่ะ”

จอมทัพอึ้งตาค้าง เมื่อสิ่งที่ตนกลัวมีเปอร์เซ็นต์ที่มันจะกลายเป็นความจริง

“ฉันรู้ว่าคุณเองก็ป้องกันแล้ว แต่แกก็ฝ่าเจ้าถุงน้อยมาเกิดจนได้ ลูกเราสุดยอดมาก”

“ถุงน้อย?” จอมทัพทวนคำ จากที่ตาค้างเมื่อครู่ก็เริ่มกลับกลายเป็นสงสัย ทั้งยังทำหน้าเบ้ไม่เห็นด้วย “ไม่นะครับ ของผมใช้ไซส์ใหญ่สุดเลย”

“ค่ะ แก่ให้ก็ได้ ลูกเราฝ่าเจ้าถุงใหญ่มาเกิด” พริ้งพราวตัวคัดค้านใส่ชายหนุ่ม

เขาเองก็หรีตตามองจับผิดเธอ ยิ้มมุมปาก ไล่ต้อนถามต่อ “เรียบ

สิ้นละมุนใจ หรือขรุขระเร้าร้อน ตอบได้ไหม”

พริ้งพราวแสรั้งยิ้มกริ่มว่าตอบได้แน่นอน ก่อนจะหันหน้าไป
กรี๊ดร้องโวยวายแบบไม่มีเสียงเพราะประสาทจะกินตายกับคำถามบ้าๆ

‘ไหนยายก็อยบอกว่าตานี้เล็กเจ้าชู้แล้วไง ทำไมถึงยังดูเป็นแรด
แมนเห็นกามเลเวลล้านขนาดนี้!’

“ว่าไง ตอบได้ไหม คุณพริ้งพราว”

พริ้งพราวหันหน้ากลับมามาหาคนหล่อหน้าหยก ยกมือปิดหูทั้ง
สองข้างของคนตัวน้อย กันไม่ให้แกล่ได้ยิบสิ่งที่ไม่ดีไม่งามสำหรับเด็ก
สุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วตอบมั่วๆ ออกไป

“ขรุขระเร้าร้อน กลิ่นสตรอว์เบอร์รี่ซาบซ่าน”

ว่าเช่นนั้นแล้ว พริ้งพราวก็ลึนอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะเห็นว่าชายหนุ่ม
ทำหน้าอึ้งงัน อ้าปากค้าง ฟ้องชัดว่ามันคือคำตอบที่ถูกต้อง!

‘คุณพระ! เทพเจ้าบนชั้นฟ้าช่างเข้าข้างพริ้งพราวเสียจริง อะไร
ก็ตามที่ดลบันดาลให้ลูกข้างตอบไปแบบนี้ ลูกข้างขอกราบขอบพระคุณ
เป็นอย่างยิ่ง’

เธอยิ้มเรีงว่า ก่อนจะก้มหน้าคุยกับเจ้าตัวเล็ก “ฝ่าเจ้าหญิงใหญ่
มาเกิดได้ เก่งจริงๆ เลยนะเรา”

“แอ้...แอ้ะ!”

“ดูสิคะคุณไนท์ แกหน้าเหมือนเราสองคนมากเลย”

จอมทัพชะงักก็ก เขม่นมองคนในอ้อมแขนเธอ วิเคราะห์องค์
ประกอบของใบหน้าเล็กจ้อย...ตาโตสวยราวกับดาวดวง จมูกโด่งเล็ก
ปากอิมเซิด ใบหน้ารูปไข่ ผิวขาวราวกับหยดกกล้วย เหมือนพริ้งพราว
แต่ขนตาขนคิ้วดกเหมือนกับเขา หากตนกับหญิงสาวตรงหน้ามีลูก
ด้วยกันจริงๆ ลูกก็คงออกมาหน้าตาคล้ายคลึงคล้าเด็กคนนี้

“หน้าเหมือนคุณไนท์กับคุณพริ้งผสมกันเลย น่ารักจริงๆ คุณ
หนูน้อยของบ้านจิตรภากร...”

จอมทัพวัดสายตาวาววับปรามเลขาฯ ที่แสดงความคิดเห็น
สุดแสนจะแทงใจดำเขา ก่อนจะหน้าตื่นเมื่อได้ยินสิ่งที่พริ้งพราวสอน
เจ้าตัวจ้อย

“ยายหนู เรียกป้อสิลูก”

“อย่าให้เด็กเรียกผมอย่างนั้นนะ!”

พริ้งพราวเลิกคิ้ว ไม่กลัวเจ้าของเสียงเข้มแต่อย่างใด เธอมุ่งมั่น
สอนต่อ “เรียกเร็วค่ะ...ป้อ...ป้อ...ป้อ...”

หนูน้อยมองหน้าจอมทัพ ติดดินเอียงหูฟังสิ่งที่พริ้งพราวสอน
เสมือนคนที่รู้ประสาทุกอย่าง ยิ้มร่าหน้าเป็น เอ่ยออกมาว่า “ป้อ”

“ตาย เก่งที่สุด ดูลิ สอนปั๊บเรียกปั๊บ”

เห็นพริ้งพราวดีใจดีใจ คนตัวน้อยก็ยิ่งเริงร่า “ป้อ”

“อย่ามาเรียกฉันแบบนี้ละเจ้าตัวเล็ก”

“ป้อ!”

“หยุด!”

โดนจอมทัพทำตาดูใส่ เจ้าตัวน้อยก็หน้าตื่น เบะปาก ส่งเสียง
อันน่าสยดสยองที่สุดสำหรับจอมทัพออกมา...

“แอะ...แอะ...แง้!”

จอมทัพหน้าซีดเผือด ไม่รู้จะรับมือกับสถานการณ์วุ่นวายนี้
อย่างไรดี ครั้นหันมองเลขาฯ อีกฝ่ายก็ทำหน้าตื่น ดูอับจนปัญญา
เช่นเดียวกัน

“แง้...แง้...แง้!”

“ทำให้เด็กหยุดร้องสักทีสิคุณ ผมปวดหูจะแยะแล้วนะ!” จอมทัพ
ออกคำสั่งกับสาวหน้าสวย ลูกขึ้นจากเก้าอี้ทำงาน เดินเข้ามาใกล้โซฟา
ยื่นทำหน้ายักษ์ใส่ทั้งเธอและลูกเธอที่กำลังตะเบ็งเสียงอย่างไม่มีที่ท่า
ว่าจะหยุดลงได้

“แง้...แง้!”

“โอ้ๆ ไม่ร้องนะคะยายหนู ไม่ร้องนะลูก” พริ้งพราวพยายามลูบหลังปลอบประโลมคนที่กำลังเอาหน้าซุกไหล่เธอ พลังตวัดสายตามองคนดู “ความผิดคุณนั่นแหละ ไซ้เรื่องมาขึ้นเสียใส่ลูกเราหรือคะ”

“ขอร้องละ คุณอย่าเพิ่งยึดเยียดความเป็นพ่อเป็นลูกระหว่างผมกับเด็กคนนี้ได้ไหม”

พริ้งพราวแอบยิ้มเมื่อเห็นท่าทางเหมือนคนสติแตกของจอมทัพ เมินคำขอร้องของเขา ปลอบเจ้าตัวน้อยโดยการอิงความสัมพันธ์ของพ่อลูกต่อ

“โอ้ๆ ไม่ร้องนะคะยายหนู คุณพ่อในที่ไม่ได้ตั้งใจจะดูหนูนะคะ ลูก คุณพ่อแค่กำลังตั้งตัวไม่ทันว่ามีลูกอยู่ เดี่ยวคุณพ่อก็ปรับตัวได้นะคะ”

“ฮึ”

จอมทัพส่งเสียงขึ้นจุก ซาติน้ำเหอะที่เขาจะปรับตัวได้ เข้ามาในห้องนี้ยังไม่ถึงสิบนาทีก็ทำให้ชีวิตเขาเกือบจะวอดวาย จนอยากจะทำให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาลากตัวออกไปทั้งแม่ทั้งลูก

“มาขอโทษลูกเลยนะคะคุณไนท์”

“อะไรนะ!” คำขอของเธอทำจอมทัพอุทานอย่างตกใจ ทำหน้าบึ้งไม่ได้ “ทำไมผมต้องขอโทษเด็กด้วย!”

“ก็คุณดูเขาเกินเหตุ ทำให้เขาเสียใจ เด็กเขาไม่รู้เรื่องนะคะ อย่าคิดว่าเขาไม่รู้ มาขอโทษลูกเดี๋ยวนี้”

“ไม่ ทำไมผมต้องฟังที่คุณสั่งด้วย คุณรู้ไหมว่าผมเป็นใคร ผมคือประธานบริษัทนี่นะ นอกจากพ่อกับแม่แล้ว คนอย่างผมก็ไม่เคยก้มหัวให้ใคร!”

พริ้งพราวลอกตามองบน หน้มนไส้เจ้าของเสียงเข้มดูจนอยากจะเหยียดปากใส่สักที ตานี้เป็นอย่างที่เพื่อนเธอเล่าให้ฟังปะ ทั้งมันหน้า บ้าอำนาจ เผด็จการ ไม่ค่อยฟังใคร ตามประสาคนที่ถูกเลี้ยงมา

ให้เป็นผู้นำของตระกูล

“จันทน์ก็ลองก้มหัวให้ยายหนูเป็นคนแรกละกันค่ะ มาขอโทษลูกเถอะ”

“ฮึก...แง้...แง้”

“คุณไนท์ ผมว่าลองขอโทษคุณหนูน้อยตามที่คุณพริ้งแนะนำดีไหมครับ” บิดีที่ยืนเป็นผู้ชมการโต้วาที่ว่าด้วยเรื่องพ่อลูกอยู่เงียบๆ มาตลอดล่องเสนอแนะเจ้านายไป ปรากฏว่าเขาโดนมองแรงใส่จนต้องหุบปากฉับทันควัน

“อย่าเพิ่งเรียกเด็กคนนี้ว่าคุณหนูน้อยได้ไหมบิตี เรื่องราวยังไม่เคลียร์สักอย่างเลย” จอมทัพชักสีหน้าเคร่งเครียด ก่อนจะหันไปซึ่งตาดูแคลนพริ้งพราว “คุณเป็นแม่ประสาอะไร ทำให้ลูกหยุดร้องไม่ได้”

“ฉันก็พยายามโอบอุ้มอยู่เนี่ย แล้วคุณล่ะยะ เป็นพ่อประสาอะไรขอโทษลูกแค่นี้ก็ไม่ได้ เซอะ!” พริ้งพราวได้กลับ มือก็ลูบหลังปลอบเจ้าตัวเล็กไปด้วย

“ฮึก...แง้”

“ขา...เสียใจใช้ไหมคะยายหนูไม่เคยโดนดูแบบนี้เลยนี่เนอะ แม่ก็ไม่คิดเลยว่าพ่อหนูจะเฮงชวยช่วยแตกขนาดนี้ แม่ขอโทษนะคะ แม่ไม่น่าพาหนูมาเลย...”

โดนเธอเห็นบ่ไต้งๆ จอมทัพก็จุนจัด กัดฟันกรอด พยายามสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หักใจเอ่ยคำที่เธอต้องการอย่างขอไปที

“ขอโทษ!”

“เป็นถึงผู้บริหารทั้งที พุดดีๆ ไม่เป็นเหรอคะ”

จอมทัพแหม่ปาก กลั่นใจนั่งลงข้างๆ คนที่ค่อนข้างอดทน ก่อนจะทำเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่นุ่มขึ้น “ตัวเล็ก...ฉันขอโทษ”

“มาลูบหลังลูกด้วยสิคะ”

“ยุ่งยากจริง” แม้ปากจะบ่น แต่จอมทัพก็ยกมือลูบหลังคนตัวจ้อยอย่างไม่ต่อต้านอะไรอีก ด้วยอยากให้แกหยุดร้องเสียที่ “ฉันขอโทษจริงๆ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะดูหนูเลย”

“เห็นไหมคะยายหนู คุณพ่อขอโทษหนูแล้ว คุณพ่อไม่ได้ตั้งใจจะดูหนูเลย หายโกรธคุณพ่อนะคะ” พอพริ้งพราวปลอบด้วยน้ำเสียงหวานละมุนอีกแรง คนตัวจ้อยก็ค่อยๆ หยุดสะอื้นให้ ทำเอาผู้ใหญ่ทั้งสามพากันถอนใจโล่งอกไปตามๆ กัน

“แะ...”

“ซาว่าไงคะ”

พริ้งพราวตอบรับคนที่ผละออกจากไหล่เธอ หลุดยิ้มขำเมื่อแกหันไปจ้องหน้าจอมทัพ ในขณะที่เขาเองก็หน้าม่าน แก่กระดาก จนไม่รู้จะเอามือไปวางไว้ไหน...มองทำไมเนี่ย

“แกอยากให้คุณอุ้มนะคะคุณไนท์”

“ไม่เอา! ผมอุ้มเด็กไม่เป็นหรอกคุณ”

ปฏิเสธยังไม่ทันขาดคำ เจ้าตัวจ้อยก็โผล่เข้ามาโดยที่จอมทัพยังไม่ทันได้ตั้งตัว แล้วเขาก็ไม่ได้ใจไม่ใส่ระกำขนาดว่าจะผลักออก เลยจำต้องรวบร่างเล็กจ้อยมากอดแนบออกอย่างเสียไม่ได้

“ยายหนูเสียใจที่คุณดูแก แกคงอยากอ้อนคุณ อยากให้คุณรักแก”

จอมทัพหน้าเหลือ แย่งสาวเจ้า “เพิ่งเจอกันครั้งแรกเอง จะมาอยากให้ผมรักทำไม”

“ใครว่าเจอกันครั้งแรก แกเคยเห็นคุณในรูปมานานแล้วนะ” พริ้งพราวเล่าด้วยสีหน้าแสนละมุน ทว่าในใจกำลังหัวเราะคิกคักกับการไม่แปลกเกินเรื่องไปมากโข เพราะในความเป็นจริงแล้ว เธอเพิ่งให้เจ้าตัวจ้อยดูรูปเขาได้แค่วันเดียวเอง

“ตัวแค่นี้ก็ทำให้ฉันปวดหัวแล้วนะเจ้าตัวเล็ก หากศิลปินหน้าใหม่

ไปป้อนวงการเพลง ฉันยังไม่เคยขนาดนี้เลย” จอมทัพบ่นกระปอด-กระแปด ผิดกับภาพผู้บริหารมาดเข้ม

เจ้าตัวเล็กเองก็ผลละมามองหน้าเขา ยกมือตบแก้มเขาดังแปะๆ ก่อนจะเริ่มยิ้มหวาน ส่งเสียงเรียก “ป้อ”

“เด็กเรียกฉันแบบนี้ได้แล้ว เรายังไม่ได้เป็นพ่อลูกกัน”

“ป้อ”

“ไม่ได้ บอกแล้วไงว่าอย่าเรียก หนูกับแม่หนูเพิ่งเข้ามาในชีวิตฉันเมื่อไม่กี่เดือนนะ อย่าเพิ่งมาแสดงฐานะอะไรเด็ดขาด”

“ป้อ”

“เฮ้!” จอมทัพทำตาตุ๋นอีก แต่พอเห็นว่าแกเบะปาก ชายหนุ่มก็ยอมแพ้ ไม่กล้าแม่แต่จะส่งเสียงอะไร

ครั้นเหลือบมองพริ้งพราวที่มีแว่วว่าจะเป็นสาวที่เขาเคยจิ้ม สลับกับคนตัวจ้อยที่มีเปอร์เซ็นต์ว่าแกจะเป็นเจ้าตัวแสบที่ฝ่าถูงใหญ่มาเกิดอย่างที่ว่าสาวเจ้าบอก เขาก็คร่ำครวญในใจ...

ลูกเมียนี่ก็เหมือนผี แม่ไม่เคยเห็น แต่ก็เชื่อว่าไม่มี!

1

ดรามามาแม่ผิวลูกสะใจ

หลายวันก่อนหน้า...

พริ้งพราวแกล้งเหลืออกตาเบะปากใส่คนที่นอนเคียงกันบนเตียง
ทันควัน หลังจากได้ฟังเรื่องราวที่เธอขอคอนเฟิร์มเลยว่าใครจะ
‘ดราม่าดรามามา’ จากปากของเพื่อนรัก

กติกาพบรักกับนักรบ ลูกชายคนเล็กของตระกูลจิตรภากร สถาน
สัมพันธ์กันจนถึงคราวที่นักรบเห็นว่าควรจะไปพบกับครอบครัว
ตัวเองเสียที

ทว่า...การพบกันคราวนี้กลับไม่ได้ขึ้นมื่นเท่าที่ควร ซ้ำยังกลายเป็น
ชนวนสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาหนักแตกสอติระดับโลก ว่าด้วยเรื่อง
ของแม่สามีผู้ร้ายวัยที่ไม่พิสมัยลูกสะใจแสนยากจนข้นแค้น

ดรามานี้เปรียบเสมือนมรสุมลูกใหญ่ที่พัดมาเยือนชีวิตของกติกา
จนเธอรับมันไม่ไหว ต้องมาระบายให้พริ้งพราวฟัง

“เฮ้อ...ทำไมคุณแม่ของคุณนบถึงต้องรังเกียจฉันด้วยอะพริ้ง”

พริ้งพราวถอนใจใส่คนตัดพ้อ ไม่ได้ตอบคำถามเพื่อน ด้วยคิดว่า
กติการู้้อยู่แก่ใจ แต่แค่ยังไม่กล้าพอจะยอมรับความจริง

“นี่ แกเคยได้ยินคำว่าได้อย่างเสียอย่างปะก้อย” หญิงสาวเกริ่น
นำ เข้าสู่กระบวนการปลอบระคนชี้แนะในแบบของสาวแท้บสุดแกร่ง

“เคย”

“นั่นแหละ ตอนนี่แกกำลังได้อย่างเสียอย่าง แก่ได้ว่าที่ผัวรวยเวอร์ ถือว่าเป็นบุญ ส่วนพระมารดาของว่าที่ผัวที่ใจร้ายเวอร์ มันก็คือกรรมที่แกต้องยอมรับ คนเขาถึงบอกกันใจว่า ได้ผัวดี ไม่เจ๋งเท่าได้แม่ผัวดี ให้ทายนะ ต่อหน้าลูกเขา เขาคงทำท่าพิศواسแกปานจะกลืนกิน แต่กับแกแค่สองคน เขาคงมองบนเหยียดแกรั้วๆ”

“ใช่” กลีกาพยักหน้ารับแรงๆ ก่อนถามกลับ “แกรู้ได้ไงอะพริ้ง”

“โธ้ย!” พริ้งพราวลุกขึ้นนั่ง ตบเข้าขาด จีบปากจีบคอเอ่ย “แปดสิบเปอร์เซ็นต์ของวัฒนธรรมแม่ผัวเขาก็เป็นกันอย่างนี้ทั้งนั่นแหละแก”

กลีกาหน้าเจื่อน ลูกขึ้นมานั่งเช่นกัน ก่อนจะถามเสียงอ่อย “แล้วฉันจะทำยังไงดีอะพริ้ง ลองใช้ความดีเข้าสู่ดีไหม”

พริ้งพราวมองบนใส่ “ยังไงอะ แกจะเอาตัวไปบังกระสุนให้เขาเหรอ บทนางเอกละครที่ฉันเคยไปแคสตอนที่อยากเป็นดารานะเนี่ย สะใจที่ต้องเสี่ยงชีวิตจะตายไม่ตายแหล่ทุกเรื่อง อนาคตมาก ร้าสุด”

เจอบประโยชน์เข้าไป กลีกาถืออารมณ์ดีจนเริ่มยิ้มช้าออกมา พลังมองใบหน้าหวานล้าของเพื่อนสาวด้วยความเสียดยสุดใจ

พริ้งพราวเป็นคนสวยเจิดจรัสมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ใครๆ ก็คิดว่าต้องได้เป็นดารานะๆ

ตัวพริ้งพราวเองก็ใฝ่ฝันอยากเป็นดารานักแสดง ใฝ่เพียรพยายามแคสติงบทนางเอกมานานหลายปี

ทว่า...ราวกับเพื่อนสาวไม่มีดวงจะไปได้ไปทางนี้ อะอะไรๆ เลยติดขัดจนถึงจุดที่พริ้งพราวยอมรับกับตัวเองว่าควรจะเลิกไขว่คว้าหาดาวเสียที

“ฉันว่ามันคงไม่ถึงกับต้องเอาตัวไปบังกระสุนหรือกมั้งแก” กลีกาเย้าคนสวย

พริ้งพราวเองก็ค้อนงโต “อะ อาจจะไม่ถึงกับต้องเอาตัวบังกระสุน แต่หนทางพิสุจน์ใจว่าแม่ผัวแก มันก็คงไม่ได้ราบรื่นเหมือน

มีคนมาไปรยกลีบกุหลาบให้เดินไปแน่ๆ

“ถ้าแกแต่งเข้าบ้านนี้ แกแน่ใจหรือว่าคุณแม่สามีเขาจะยอมรับ
แกง่ายๆ ไม่ใช่ว่าแกต้องไปรับใช้เขา ทำงานบ้านให้เขางงๆ นะ”

พริ้งพราวประชดเสียดแข็ง ครั้นจินตนาการถึงวิถีสะใภ้ผู้ต่ำต้อย
ของภริกา หญิงสาวก็ทำหน้าแบ้ แนะนำอย่างตรงไปตรงมา

“หาผิวเป็นคนธรรมดาที่เขาดูแลเราเหมือนเจ้าหญิง ดึกว่าได้
ผิวสวยๆ ที่เราต้องไปเป็นนางซนกันคร้วให้เขานะก้อย ฉันไม่ได้แอนตี้
ค่านิยมทำดีพิสุจน์ใจแม่ผิวหрокนะ แต่ประเด็นหลักๆ คือ เขาคิดว่า
แกไม่เหมาะสมกับลูกชายเขา จุดนี้ต่างหากที่สำคัญ ความไม่เหมาะสม
ไม่ใช่ความดีหรือความไม่ดี”

สาวแซบจะตรงประเด็นชนิดที่ว่าไม่มีหมกเม็ดสักคำ แม้จะทำให้
เพื่อนเจ็บปวด แต่มันก็ดีกว่าการพุดให้กำลังใจด้วยถ้อยคำสวยหรู แล้ว
ทำให้ภริกาเพื่อฝันไปวันๆ อย่างที่เพื่อนเป็นมาตลอด

ความรักของภริกาว่าดรามามาแล้ว ชีวิตครอบครัวของเพื่อนยิ่ง
โคตรดรามามากกว่า

แม่เสีย พ่อมีเมียใหม่ จากนั้นเจ้าหล่อนก็กลายเป็นแม่เลี้ยง
ใจร้ายที่คอยกลั่นแกล้งภริกาให้เจ็บช้ำน้ำใจ ตามสูตรเป๊ะ!

“ฉันรู้แหละว่าแกคาดหวังกับความรักครั้งนี้มาก เพราะแกคงคิดว่า
คุณนบคือเจ้าชายรูปหล่อบ้านรวยที่จะมาพาแกออกไปจากชีวิตห่วย
บรม ไซ้ใหม่ละ” พริ้งพราวหรีตามองเพื่อน

คนโดนจับผิดหน้าเจื่อน พยักหน้ายอมรับแต่โดยดี

“เฮ้อ...” พริ้งพราวถอนใจ ตบป่าเพื่อนเบาๆ

“แกลองปรับความคิดตัวเองใหม่ดีใหม่ก้อย ทำไมเราต้องไปหวัง
ให้ผู้ชายรวยๆ มาทำให้ชีวิตเราดีขึ้นด้วยอะ เราสร้างชีวิตที่ดีด้วยมือ
ของเราเองได้นะแก เงินที่หามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองนะ มัน
น่าภูมิใจที่สุดแล้ว”

“หมายความว่า...” กสิกาเลิกคิ้ว หยั่งเชิงถาม “ถ้าแกมีผิว แล้ว
ผิวให้เงินใช้ แกจะไม่เอาหรือพริ้ง”

“เอาสิ”

“อ้าว”

พริ้งพราวหัวเราะคิกคักใส่คนหน้าเหลือง เชิดหน้าเชิดตาเอ่ยคติ
ประจำใจ “ก็ถ้าเขาให้โดยเสน่หาแบบสามีภรรยา เราจะรับไว้ มันก็
ยอมด้ายยย แต่มันก็ไม่จำเป็นที่เราต้องไปคาดหวังให้เขามาให้เรา
ไงแก พื้นฐานสำคัญคือเราต้องดูแลชีวิตตัวเองให้ดีก่อน ยกเว้นก็แต่
กรณีที่จะเฮงจัดเหมือนน้องสาวฉัน หน้านั้นนะ ผัวรักผัวหลงเบอร์แรง”

พริ้งพราวทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคอ นึกหมั่นไส้ความรักเมียแบบ
ไอเวอร์ของน้องเขย พलगกลอกตามองบนราวกับว่าทั้งคู่นั่งอยู่ตรงหน้า
ทว่าแม้จะหมั่นไส้เพียงใด พริ้งพราวก็ต้องยอมรับกับตัวเองแต่
โดยดีว่าเธอชื่นใจกับสิ่งที่เหตุทำให้พริ้มเพราะจนอดที่จะยกขึ้นมาเป็น
ตัวอย่างไม่ได้

“มันมีจริงๆ นะ ก้อย ผู้ชายธรรมดาที่ดูแลเมียเหมือนเจ้าหญิง
นะ น้องเขยฉันนี่แหละ เขาไม่ได้รวยหรอกนะ ก็คนทำงานปกติ แต่
เก่ง แล้วก็ดูแลยายพริ้มดีมากกก” พริ้งพราวลากเสียง ชื่นชมน้องเขย
อย่างเต็มปากเต็มคำ

“ทำงานได้เงินมาเท่าไรยกให้เมียหมด คอยช่วยยายพริ้มเลี้ยง
ลูก ทำงานบ้านเอง เคารพบูชายายพริ้มไว้บนหิ้ง จนฉันงงว่าน้องสาว
ฉันเป็นเมียหรือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์กันแน่”

พริ้งพราวยิ้มช้า ไพล่เน่ถึงความรักของเหตุกับพริ้มเพรา ที่
เริ่มต้นด้วยการตั้งท้องแบบไม่ได้ตั้งใจของน้องสาว นำมาซึ่งเรื่องราว
พิศุจน์รักมากมาย จนท้ายที่สุดพวกเขาก็ได้ครองคู่กัน

“ชีวิตรักของยายพริ้มทำให้ฉันเห็นภาพว่า บางทีความเป็น
เจ้าชายก็ไม่ได้วัดว่าเขามีเงินเท่าไร มีบ้านหลังใหญ่ไหม มีรถหรูขับ

หรือเปล่า แต่อาจจะวัดจากการที่เขาดูแลผู้หญิงของตัวเองยังไง โอเค
ว่าเจ้าชายในแบบที่แฉับถึงนะมีอยู่จริง หล่อ รวย เพียบพร้อมทุกอย่าง
แต่คนที่จะได้อยู่ข้างเจ้าชายแบบนี้เนะ มีไม่กี่คนหรอกก้อย พื้นที่ตรงนั้น
มันมีจำกัด”

กลิกานิ่งงัน ถ้อยคำที่พริ้งพราวเอ่ยมาช่างแทงใจดำ จนเธอเอียง
ไม่ออกสักราคำ

“แล้วแกละพริ้ง อยากเป็นผู้หญิงที่ได้ครองคู่กับเจ้าชายไหม”

“No!” พริ้งพราวส่ายหน้าหิวรับคำถาม “ฉันชอบผู้ชายธรรมดา
ไม่เคยพิศวาสผู้ชายหล่อรวย เพราะฉันรู้ว่าการอยู่เคียงข้างผู้ชายแรว-
ไอเทมแบบนี้เนะ มันไม่ง่าย ไหนจะแม่ผิวที่โคตรหวงลูกชาย ไหนจะ
ชะนีที่ตาหน้าเข้ามาแย่งชิงเขามากมาย ฉันคงไม่เหมาะกับคนแบบนี้
หรอก เกรงว่าจะประสาทแดร์รักตาย”

“เหรอ...” กลิกานิ่งคิด มองคนสวยที่กำลังทำหน้าเบ้ไม่ชอบใจ
ก่อนจะเอ่ยแย้ง “แต่ฉันว่าแแกเหมาะนะ คนที่จะต่อกรกับแม่ผิวใจร้าย
จัดการชะนีที่เข้ามาแย่งชิงเจ้าชายได้อยู่หมัด ก็คงต้องเป็นคนแซ่ๆ
ร้ายๆ อย่างแกนี่แหละ”

“ใครร้ายฮะ ฉันออกจะนางเอ็กนางเอก”

“คะ คุณนางเอก” กลิกานิ่งประชด แกล้งค้อนใส่คนสวย “งั้น
คุณนางเอกช่วยแนะนำดิฉันอย่างจริงจังได้ไหมคะ ว่าดิฉันควรจะทำ
ยังไงกับดรามามาแม่ผิวลูกสะใภ้ดี”

“มีสองทาง หนึ่ง...กัมหนายอมรับชะตากรรม” พริ้งพราวเอ่ย
เสียงเครือ แอกดึงท่อไหล่งอประกอบกรณะ ก่อนจะขีดหน้าคอดตั้ง
ยกมือสะบัดผมยาวสลวยสีดำเงางาม เอ่ยเสียงแหลม “กับสอง...สวย
เร็ดเชิดใส่ หาวว่าที่ผิวใหม่ที่แม่เขารักเรา”

ทางเลือกที่พริ้งพราวแนะนำทำกลิกานิ่งหน้าแห้ง หัวเราะหะๆ
“ทำไมแต่ละขอมันยากสำหรับฉันจัง...”

คนเสนอแนะสายหน้าอ่อนใจ สำหรับพริ้งพราวที่เป็นคนเด็ดขาด
นี่ไม่ใช่การตัดสินใจที่ยากเลย แต่สำหรับภิกษาที่ไม่ค่อยกล้าตัดสินใจ
อะไร แน่ใจว่านี่คือปัญหาระดับชาติ

ขนาดจะก้าวขาออกมาจากชีวิตเส็งเคร็งที่เกิดจากแม่เลี้ยงใจร้าย
ภิกษายังไม่คิดจะเดินออกมาด้วยตัวเอง ได้แต่รอให้เจ้าชายที่ฝันถึงมา
พาออกมา การต้องมาเลือกทางที่ยังไม่รู้ว่าจะผลลัพธ์ข้างหน้าจะสวยงาม
ไหม แน่ใจว่าภิกษายอมไม่กล้าอยู่แล้ว

“ถ้ากลับกัน เป็นแกที่อยู่ในตำแหน่งว่าที่ลูกสะใภ้ของบ้านนี้
แกคงจัดการทุกอย่างได้แน่เลยพริ้ง คุณแม่ก็คุณแม่เถอะ เจอฤทธิ์
ของแกเข้าไปก็ต้องมีร้อนๆ หนาวๆ บ้างแหละ”

พริ้งพราวค้อนเพื่อนที่ยังคงมอบตำแหน่งสาวร้ายกาจให้เธอ
ทว่าก็นึกสนุกเมื่อคิดตามคำเพื่อนด้วย

หากคุณว่าที่แม่ผิวเจอกับสายแซบอย่างเธอ คีกระหว่างแม่ผิว
ลูกสะใภ้คงจะมันน่าดู

“แกคงไม่ยอมโดนเหยียดอย่างที่ฉันยอมอยู่แล้วละนะ”

พริ้งพราวสงสารคนตัดพ้อจับใจ ดึงตัวภิกษามาโอบกอดไว้ เลือด
ของความเป็นพี่สาวคนโตเดือดพล่านไปทั่วทั้งร่าง ลูบหลังปลอบเพื่อน
ด้วยความเอ็นดูระคนอ่อนใจ

ภิกษาเป็นคนที่มีความสมบัติในเชิงควรรค่าแก่การทะนุถนอม
หน้าตาน่ารัก นิสัยเรียบร้อย และพริ้งพราวก็กล้าบอกอย่างมั่นใจเลย
ว่าเพื่อนเป็นคนดี

แต่...ดันเป็นคนดีที่ดูแลตัวเองไม่ได้ ปกป้องตัวเองไม่เป็น

พริ้งพราวเองก็นิสัยประมาทนี้ เลยพานทำให้เธอรู้สึกกับภิกษา
เสมือนเพื่อนรักคือน้องสาว ทั้งที่รุ่นเดียวกัน

“นี่ถ้าพี่ชายของคุณบยังเจ้าชู้ตัวพอเหมือนเมื่อก่อน ฉันคง
แนะนำให้แกกับเขารู้จักกันไปแล้ว แกสวยขนาดนี้ ถ้าคุณไหนที่ได้เจอ

แก อาจจะทำอะไรก็ได้”

วาจาที่เพื่อนเอ่ยออกมาอย่างมีความหวังทำพริ้งพราวชะงักก็กดที่ใจจะเผือก...เอ๊ย อยากช่วยเหลือเพื่อนสาวผู้น่ารักไม่ได้

ในหัวเริ่มครุ่นคิดไตร่ตรองถึงสิ่งที่ยากจะทำตามประสานชอบวางแผนและคิดการณ์ไกล ผ่านไปครู่ใหญ่ก็สรุปผลดีผลเสียออกมาในใจ ปากก็เอ่ยไป

“หรือไม่ก็...อาจจะซ็อกไปเลยก็ได้ล่ะก๊วย”

กลิทาผละออกมามองหน้าพริ้งพราว เลิกคิ้วสงสัย “ซ็อก?”

“ใช่ ซ็อก...” คนสวยยกคิ้วทะเล้น จีบปากจีบคอเอ่ย “ถ้าได้เจอเมียสุดสวยที่เคยพี่เจอจริงด้วย พร้อมกับลูกที่ไซ้ทิ้งไว้ คุณพี่ในท้ออะไรนี่จะทำยังไงน้อ”

“เมีย ลูก?”

“ใช่ เมีย ลูก...หึๆ” พริ้งพราวหัวเราะในลำคอ ทำท่าแบมือขอ “ขอข้อมูลของคุณในท้อจากคุณนบให้หน่อยสิ พี่ชายเขาเป็นคนยังโง่ รายละเอียดในชีวิตแบบเจาะลึกสารพัดสิ่ง ฉันอยากรู้ทุกอย่างเลย”

“แกคิดจะทำอะไรอะพริ้ง”

พริ้งพราวยังไม่ตอบคำถามเพื่อนสาวที่กำลังมองเธอด้วยสายตาไม่ไว้วางใจ เอาแต่ยิ้มมุมปากกับแผนสุดเพี้ยวที่คิดได้...

รอยยิ้มเมื่อหลายวันก่อนหน้านั้นเป็นรอยยิ้มเดียวกันกับที่พริ้งพราวกำลังแยมปากกรีนใจอยู่ในตอนนี้เป็นะ

“แอ้...แอ๊ะ!”

“ฮา” พริ้งพราวขานรับเสียงหวาน สังเกตได้ว่าเจ้าตัวน้อยจ้องไปยังถุงผ้าลายดอกไม้ที่เธอถือมาด้วย นึกรู้โดยพลันว่าแกต้องการอะไร

“หิวนมแล้วหรือคะ มาคะ หม่ำๆ นมมะคะ”

“หม่ำๆ”

“คะ หม่าๆ นะ อยากให้ใครป้อนคะ”

ได้ยินคำถามของพริ้งพราว จอมทัพก็กลืนน้ำลายทันควัน เสียวสันต์หลังวาบๆ ว่าตัวเองจะได้ทำหน้าที่มั่งมั่งน่ารักแบบนั้น และสะกดจิตคนในอ้อมแขน...อย่างนะ อย่าเด็ดขาด อย่า...

“อยากให้ใครป้อนเอ่ย”

เจ้าตัวจ้อยมองหน้าคนถาม ยิ้มร่าให้หญิงสาวเสมือนจะให้เธอป้อน แต่แล้วจู่ๆ ก็หันกลับมามองหน้าจอมทัพเสียดี๊อู

“ป้อ!”

“ไม่!” จอมทัพปฏิเสธเสียงแข็ง ทำตาขุ่นใส่เจ้าตัวจ้อย “ให้แม่ตัวเองป้อนเลยนะ ฉันไม่ป้อน!”

“ป้อ!”

คนตัวน้อยเรียกอีก แกรมยังทำตาพองปากจู้เส้เขาเสียด้วย ตัวแค่นี้เถียงเป็นเสียแล้ว

“อย่ามาเหิมเกริมนะ คิดว่าตัวเองเป็นใคร มาสั่งฉัน!”

“ป้อๆ!”

“ไม่ ฉันไม่ป้อน แล้วก็ไม่ต้องมาเบะปากทำหน้าที่ร้องไห้ด้วยนะ!” จอมทัพสั่งเสียงเข้ม ยกมือชี้หน้ากำราบคนตัวน้อย ก่อนจะหน้าม่านเมื่อหันไปเห็นเลขาฯ กำลังหัวเราะคิกคัก “ข้าอะไรปิติ!”

“เออ...” ปิดหน้าเจ็อน ก้มหน้าหนีตาเขียวจัดของเจ้านายหน้าหยก จะให้บอกได้อย่างไรว่าข้าที่จอมทัพเถียงกับเด็กเป็นเรื่องเป็นราวเสมือนเข้าใจภาษาของกันและกัน

“อย่าไปพาลคุณเลขาฯ เลยคะ” พริ้งพราวเอ่ยแทรก “ป้อนนมลูกสักทีเถอะ ถ้าคุณไม่ป้อน ฉันจะไม่บอกนะว่าฉันมาพบคุณทำไม”

“คุณจะมาให้ผมรับผิดชอบละสิ มุกแบบนี้ผมเห็นมาเยอะ” จอมทัพหรีตแล้วเอ่ยตักคอสาวเจ้า “แต่ผมไม่ใช่คนที่คุณจะมาเล่นไม่ซื่อได้ง่ายๆ แค่น้ำตามีส่วนเหมือนผมแค่นี้ คิดเหรวว่าผมจะซื่อ

เต็มร้อย ยังไงก็ต้องมีการตรวจดีเอ็นเอให้มันรู้เรื่องรู้ราวกันไปข้างหนึ่ง”

พริ้งพราวเบะปาก สะบัดหน้าใส่เขา “เซอะ เสียใจด้วยยะ ฉันไม่ให้คุณตรวจ!”

“หี คุณไม่บริสุทธิ์ใจสินะ”

“เปล่ายะ” พริ้งพราวยื่นจมูกใส่คนที่กำลังเหยียดยิ้มดูแคลนเธอ แดงใจให้เขาทราบจุดยืนของตัวเอง “ฉันแค่ไม่เห็นว่ามีความจำเป็นที่ต้องพิสูจน์อะไร เพราะฉันไม่ได้มาให้คุณรับผิดชอบ ฉันรับผิดชอบชีวิตฉันกับลูกได้”

อ้าว...

จอมทัพขมวดคิ้ว ความสงสัยผุดขึ้นมาในอกอย่างมหาศาล

“แล้วคุณมาทำไม”

“ฉันก็แค่อยากให้คุณได้รู้ไว้ว่าคุณมีลูกกับฉัน ถ้าคุณอยากเจอแก คุณก็ไปเจอได้ ฉันไม่หวงห้ามอะไรเลย” พริ้งพราวเซิดหน้า ยกไหล่สบายๆ ก่อนจะแสดงความจ้านง

“ที่สำคัญ ฉันก็ไม่อยากเป็นเมียคุณด้วย ปล่อยให้เหตุการณ์ตอนนั้นมันเป็นเรื่องของอดีตก็พอ แล้วคุณก็ไม่ได้ผิดอะไร เพราะฉันสมยอมเอง มันไม่ใช่ความผิดพลาดของใครคนใดคนหนึ่ง เราสนุกกันทั้งสองฝ่าย

“ฉันไม่เคยคิดจะเรียกร้องอะไรสักอย่าง ฉันแค่อยากให้คุณได้เจอพ่อบ้างก็แค่นั้นเองคะ แล้วฉันก็จะไม่บอกใครด้วยว่าเขาคือลูกคุณ เพราะจุดที่คุณยืนอยู่มันจะทำให้เกิดผลกระทบหลายอย่าง ฉันไม่อยากให้ใครมายุ่งกับยายหนูด้วย”

จอมทัพอึ้งอีกครา...ราวกับโดนสาวเจ้าปล่อยหมัดน็อกให้ล้มตึง ตั้งแต่เกิดมา ชายหนุ่มไม่เคยโดนใครพูดใส่หน้าเช่นนี้มาก่อนเลย

ไม่ว่าในความสัมพันธ์ใด กับสาวคนไหน เธอเหล่านั้นมักจะเรียก

ร้องอยากเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของเขา ต้องการมาอยู่ในตำแหน่งสะใภ้ใหญ่
ของตระกูลจิตรภากร แต่พริ้งพราวกลับต่างออกไป นอกจากจะไม่โยดี
หรืออาลัยอาวรณ์ความสัมพันธ์แสนลึกซึ้งกับเขาแล้ว เธอยังไม่ต้องการ
ความรับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น

“ป้อ!”

“นั่น ยายหนูทวงนมอีกแล้วค่ะ” พริ้งพราวยิ้มฆ่าเจ้าตัวจ้อยที่
หิวจนส่งเสียงขัดจังหวะผู้ใหญ่ ก่อนเปิดกระเป๋าผ้า หยิบขวดนมออก
มาส่งให้จอมทัพ เอ่ยปากขอชายหนุ่มอีกครั้งว่า “ป้อนลูกเถอะน่า ทำ
หน้าที่พ่อบ้างสิคะ”

จอมทัพรับขวดนมมาทั้งสี่หน้างวงวย เธอเองก็ยกแขนทำท่า
บอกว่าต้องอุ้มเจ้าตัวจ้อยด้วยท่าทางแบบไหน เพื่อให้แกกินนมได้
สบายที่สุด

“ป้อๆ”

เสียงเล็กที่เรียกจอมทัพหาได้ทำให้เขาอารมณ์เสียอย่างเมื่อก็ไม่
ด้วยพอทราบจุดประสงค์ของพริ้งพราว การต่อต้านสถานะพ่อก็ลดลง
ไปโดยอัตโนมัติ ทั้งยังกล้ายื่นมือไปเชี่ยแก้มป่องน่าหอมของคนที่กำลัง
อ้าปากดูคนมดั่งจิวบๆ อย่างน่าเอร็ดอร่อย

ดวงตาใสแจ๋วไร้เดียงสาที่กำลังจ้องมองเขาอยู่ที่ข้างน่านักนำเอ็นดู
จนเขาอยากจะก้มลงไปหอมแก้มให้ชื่นใจสักฟอดสองฟอด

“ฮืม...ฮืม...”

พริ้งพราวเองก็ฮัมเพลงกล่อมเจ้าตัวเล็ก พอนนมหมดขวด แกก็
ค่อยๆ หลับคาอกจอมทัพ

“คุณไนท์ครับ” ปิติเอ่ยเสียงเบา เตือนความจำเจ้านาย “เรา
ต้องไปประชุมกันแล้วครับ”

“งั้นส่งตัวยายหนูมาให้ฉันเลยก็ได้ค่ะคุณไนท์”

พริ้งพราวยื่นมือไปหาชายหนุ่ม ทว่าแทนที่เข่าจะรีบส่งคนตัวน้อย

ให้ เขากลับทำหน้าที่ ชักช้าลีลาจนเธอขมวดคิ้วมึนงง

“ส่งมาสิคะ”

โดนขอซ้ำ จอมทัพก็คร้านจะดึงเชงอีก เขาค่อยๆ ส่งตัวยายหนู
น้อยให้พริ่งพราว ถอนใจอย่างเสียตายที่ไม่ได้อุ้มแกแล้ว

“คุณกับคุณเลขาฯ ไปประชุมกันเลยก็ได้ค่ะ ฉันกับลูกอยู่ได้
ไม่ต้องเป็นห่วง”

“ใครเป็นห่วงคุณ!”

จอมทัพตีรวนใส่คนรู้ทัน ก่อนจะลุกขึ้นจากโซฟา เปิดประตูออก
จากห้องทำงานไปโดยไม่รอปิดิเลย

“อย่าถือสาคุณไนท์เลยนะครับคุณพริ่ง ทำเป็นดูไปอย่างนั้นเอง
ครับ จริงๆ ก็คงเป็นห่วงคุณพริ่งกับคุณหนูน้อยอยู่เหมือนกันว่าจะอยู่
กันตามลำพังในห้องนี้ได้ไหม”

“เราอยู่ได้ค่ะ คุณเลขาฯ ตามเจ้านายคุณไปเถอะ”

“โอเคครับ ถ้าประชุมเสร็จแล้ว คุณไนท์คงจะรีบกลับมาเคลียร์
เรื่องคุณหนูน้อยต่อแน่นอน คุณพริ่งสบายใจได้ครับ”

พริ่งพราวพยักหน้ารับทราบความที่ปิติรับประกันแล้วยิ้มบางให้
เขา เขาเองก็ยิ้มกลับ ก่อนจะหมุนตัวเปิดประตูออกจากห้องไป ในขณะที่
ที่หญิงสาวเองก็หัวเราะคิกคักอย่างคนกำลังสาสมใจที่แผนชั้นแรกมี
แว่วว่าจะสำเร็จไปได้ด้วยดี

จอมทัพเดินหน้าตั้งกลับไปยังห้องทำงานด้วยความเร็ว
ราวกับวิ่ง ทำปิตินจนหลุดขาออกมา ทั้งยังกล้าเอ่ยปากแซวเจ้านาย

“อยากรีบไปหาคุณพริ่งกับคุณหนูน้อยหรือครับคุณไนท์”

“เปล่า ฉันก็แค่อยากรู้ว่าสองแม่ลูกนั้นเป็นยังไงกันบ้างก็เท่านั้น
เอง” จอมทัพปฏิเสธเสียงเรียบ พยายามไม่หลุดฟอร์มไปมากกว่านี้
ทั้งที่จริงนั้นกำลังร้อนรนกระวนกระวายใจจนแทบจะคลั่งตายอยู่แล้ว

ตลอดสองชั่วโมงกว่าที่อยู่ในห้องประชุมของบริษัท ใจเขาสูบ
โหวงโหวดหวั่นรากับว่าตนกำลังจะสูญเสีย...ของรักของหวง

แม้จะเพียงบอกตัวเองว่าอย่าเพิ่งไปรู้สึกอะไรกับสองสาว แต่
ไอ้เจ้าก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายมันก็ช่างดีอริ้น จู่ๆ ก็ผูกพันกับพวกเธอ
อย่างฉับไว จนแม้แต่ตัวจอมทัพเองก็ยังไม่อยากจะเชื่อว่ารู้สึก
เช่นนี้ได้

ครั้นเดินมาถึงหน้าห้องทำงาน จอมทัพก็รีบเปิดประตูเข้าไป และ
ภาพที่ปรากฏต่อสายตาเขาก็คือ...ความว่างเปล่า!

นัยน์ตาชายหนุ่มลูกโขนวาววับไปด้วยไฟของความเกรี้ยวกราด
มองกวาดไปทั่วห้อง และสบถกับตัวเองในใจ...

‘เวร ลูกเมียถูกหายไปในหวนะ!’

2

ยายหนูของป้อ

พอดวงตาน้อย ๆ เห็นวิวข้างทางผ่านกระจกของรถแท็กซี่
ที่นั่นออกมาจาก JPK Entertainment เจ้าตัวจ้อยก็ตีตื้นเรืงว่าราวกับ
จำได้ว่าเป็นคือทางที่จะไปยังอะพาร์ตเมนต์ที่พริ้งพราวพักอาศัยอยู่

หญิงสาวอมยิ้มเอ็นดู ก็มลงหอมแก้มให้รางวัลคนในอ้อมแขน
พอดใหญ่ คนขับแท็กซี่เองก็ยิ้มบ้าง ๆ กับความน่ารักน่าชังของแก
“ป้อๆ”

“ขา อยากเจอคุณป้อหรือคะ” พริ้งพราวเอ่ยเสียงเล็กเสียงน้อย
กับเจ้าตัวจ้อยที่กำลังยิ้มหวานเสมือนเข้าใจการสื่อสารของผู้ใหญ่
ทุกอย่าง

ครั้นนึกถึงลูกไม้สีลาการกวนประสาทรคนดีอรันไใส่จอมทัพ
พริ้งพราวก็หัวเราะออกมา ชันนั้กที่แกช่างรู้้งาน ไม่หลุดเรียกเธอด้วย
คำที่แสดงถึงฐานะที่แท้จริงระหว่างกัน ยอมเรียกจอมทัพว่าป้อโดยที่
ไม่มีทีท่าว่าจะงุนงงหรือต่อต้านชายหนุ่ม แถมยังอดอดอันให้เขาอุ้ม
ป้อนนม รู้จักไปรยเสน่ให้คุณพ้อจำเป็นมาหลงรักทุ่มเทใจให้แก่จน
หมดหน้าตัก

“ปะ...ป้อ!”

“คะ เรามาลุ้นกันนะคะ ว่าคุณป้อจะมาเจอเราไหม”

พริ้งพราวเอาจุมูกเขี่ยจุมูกเล็กๆ ด้วยความรักใคร่ กระชับอ้อมกอดให้แน่นขึ้น พร้อมกับนั้นก็ปล่อยให้ความคิดล่องลอยไปหาจอมทัพ

แม้จะทราบจากกติกากว่าชายหนุ่มทิ้งวิถีเสือไปแล้ว แต่พริ้งพราวก็เชื่อว่าความเป็นเสื่อยังอยู่กับเขาเสมอ กลยุทธ์ที่เธอใช้กับเขามันจึงต้องเป็นไปด้วยความรอบคอบ ผ่านกระบวนการวางแผนมาเป็นอย่างดี วิเคราะห์ข้อบกพร่องมาในเชิงว่าให้เขาเป็นผู้ล่า

แทนที่จะเอาตัวเองไปเกาะติดเขา เธอเลยทำเป็นไม่แคร์ สบายใจเฉิดไส่ แสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ต้องการตัวชายหนุ่ม เพื่อเป็นฝ่ายคุมเกมให้เขามาตามติดเธอแทน

ถือคิดว่า...คิดจะเล่นกับเสือ เราก็ต้องอ้อยเหยื่อให้เป็น เพราะถ้าพลาดพลั้งเมื่อไร เราเองนี่แหละ ที่จะกลายเป็นเหยื่อให้เสือตะครุบ

“ออยู่ ๆ ก็มา ออยู่ ๆ ก็ไป ยังไม่รู้เรื่องแน่ชัดอะไรเลยก็หอบลูกหนีฉันไปแล้ว บ้าหรือเปล่าวะ!”

ปิติสะดุ้งตกใจ เหลือบมองเจ้าของเสียงเข้มจัดด้วยความหวาดหวั่น ขนาดว่าเขาคุ้นเคยกับภาวะเกรี้ยวกราดของเจ้านายประมาณหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังอดตัวสั่นกลัวแทนพริ้งพราวไม่ได้

โดยพื้นฐานแล้ว เจ้านายหนุ่มเป็นคนขี้หงุดหงิด ใจร้อนโผงผาง แต่ด้วยหัวโขนของทายาทคนโตประจำตระกูล บวกกับภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ ยามที่ได้ก้าวขาเข้ามาในบริษัท จอมทัพเลยมักจะสวมหน้ากากของความเรียบนิ่ง กักเก็บความรู้สึกเอาไว้ภายใต้ใบบนหน้าหล่อเหลา

ทว่าเพียงแค่นี้ก็ชั่วโมงที่ได้เจอหน้าพริ้งพราวกับคนตัวน้อยจอมทัพกลับควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ จนผลแสดงถึงความหงุดหงิดและสบถถ้อยคำอันไม่สมควรออกมาเสียหลายหน

“แล้วคุณไนท์จะทำยังไงต่อไปครับ”

“ไม่ทำยังไง มาคิดดูอีกที ก็ดีแล้วละที่ผู้หญิงคนนั้นหนีกลับไปเอง ฉันจะได้ไม่ต้องเดือดร้อนอะไร จะลืมไปเลยว่าเคยมีเมียแบบนั้น”

ปิติหลุดยิ้ม เพราะท่าทางกระแทกกระทั้นยามที่จอมทัพทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ทำงาน มันช่างตรงกันข้ามกับสิ่งที่ออกมาจากปากของเจ้านายหนุ่มเสียเหลือเกิน

“จะว่าไป คุณไนท์จำคุณพริ้งไม่ได้จริงๆ เหมอครับ ผมว่าออร่าความสวยของคุณพริ้งเนี่ยโดดเด่นสว่างจ้ายิ่งกว่าใครเลยนะครับ ขนาดใส่ชุดเดรสสีชาวยาวแค่เข่าธรรมดาๆ หน้าก็ไม่ได้แต่ง ยังสวยเสียจนนำเอามาเป็นนักร้องหน้าใหม่ของค่ายเรา...”

ชื่นชมความงามของพริ้งพราวอยู่ดีๆ เเงาหัวของปิติก็มี่แว่วว่า จะไม่ปลอดภัย ด้วยโดนนัยน์ตาวาวโรจน์ของเจ้านายกำราบให้หุบปากฉับ และได้แต่ยิ้มเจื่อนเป็นทำนองว่าตนไม่ได้คิดอะไรเลย

“ความสวยของเขามันไม่ใช่หัวข้อที่ควรจะถูกถึงตอเนี่ยะปิติ”

จอมทัพดำหนิเสียงแข็ง ถึงเวลานี้จะไม่ได้เป็นอะไรกับพริ้งพราวแล้ว แต่การมีดวงตาวนอยร่วมกันกับเขามันก็ทำให้เขาตงิดใจอยู่บ้าง หากได้ยินผู้ชายคนอื่นพูดถึงเธอเช่นนี้

“เป็นแม่ประสาอะไรก็ไม่รู้” ชายหนุ่มบ่นถึงสาวเจ้า ขบกรามดังกรอด เมื่อนึกถึงการขีดหน้าขีดตาของเธอ

“ทำเป็นสอนให้ยายหนูเรียกฉันว่าป้อ แต่กลับไม่ยอมรอให้พ่อได้เจอหน้าลูก ก็ดี ซาตินี้ก็คงจะไม่ได้เจอหน้ากันอีกแล้ว ไม่มีทางที่ฉันจะเดือดร้อนตามหา!”

ปิติหลุดยิ้มเมื่อได้ยินถ้อยคำที่จอมทัพประกาศกร้าวออกมา เสมือนว่ายินดีกับการจากไปของสองสาว ทั้งที่จริงแววตาของอีกฝ่ายกำลังไหววูบสะเทือนใจ

“ให้ผมประสานงานกับ รปภ. หรือพนักงานของเราดีไหมครับ

คงมีคนเห็นบ้างว่าคุณพริ้งกับคุณหนูน้อยออกไปตอนไหน ถ้าเพิ่งออกไป เราอาจจะตามทัน” เลขชาย หนุ่มแกล้งหยั่งเชิงถามเจ้านายหน้าหยก ผลคือโดนจอมทัพตวัดนัยน์ตาวาววับใส่

“ไม่ต้อง ฉันบอกแล้วไงว่าฉันจะไม่เดือดร้อนตามหา ไม่ได้ยินที่ฉันพูดเมื่อกี้หรือ เป็นเลขชาย ยังไง ไม่ฟังคำที่เจ้านายพูด มันน่าหักเงินเดือนจริงๆ!”

“ครับ ผมขอโทษครับคุณไนท์” ปิติค้อมหัวให้จอมทัพ เข้าใจดีว่าอีกฝ่ายกำลังตกอยู่ในภาวะคนโดนลูกเมียทิ้งแบบฉับพลัน เลยอาจจะคุมสติไม่ค่อยอยู่สักเท่าไร

และด้วยความที่เป็นเลขชาย ที่รู้ใจเจ้านาย ปิติก็ทราบดีว่าจอมทัพทำเป็นฟอร์มจัดแสร้งว่าไม่ต้องการพริ้งพรากับคุณหนูน้อยไปอย่างนั้นเอง ใจจริงคงอยากจะพุ่งตัวไปสืบหาเบาะแสของสองสาวจะแย่งแล้ว

“หือ...” เลขชาย หนุ่มเล็กคิ้วสงสัย เมื่อเหลือบไปเห็นกระดาดแผ่นเล็กที่วางอยู่บนโซฟา ครั้นเดินไปหยิบขึ้นมาดูก็คลี่ยิ้มยินดี และหันไปบอกเจ้านาย “คุณไนท์ครับ คุณพริ้งฝากข้อความไว้ให้คุณไนท์ด้วยครับ”

“ไหน?”

จอมทัพหน้าตื่นตาโต รีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินไปแย่งกระดาดแผ่นเล็กมาไว้ในมือตัวเอง

อ้ออ้อะ คุณป้อชา หนูกับแม่ขอลูกก่อนนะคะ ถ้าคุณป้อคิดถึงหนู ก็ไปหาหนูกับแม่ตามที่อยู่นี้ได้นะคะ...

พอได้อ่านสิ่งที่พริ้งพรารวทิ้งไว้ ชายหนุ่มก็ถอนใจโล่งอก รีบเก็บกระดาดแผ่นนี้ไว้ในกระเป๋าตังค์ หวงเหม่นมันราวกับว่านี่คือสมบัติล้ำค่าในชีวิต

หญิงสูงวัยหน้าตาสะสวยบรรจงเช็ดฝุ่นที่เกาะอยู่บนถ้วย-
รางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมด้วยความทะนุถนอมระคนภาคภูมิใจ
เพราะนี่คือสิ่งที่การันตีฝีมือของ ‘จ๋า จารุณี’ นางเอกยอดนิยมเมื่อ
สมัยสามสิบกว่าปีที่แล้ว เจ้าของฉายา ‘นางฟ้าของจอแก้ว’ ผู้คว้าใจ
ประชาชนจนเป็นที่รักของคนไทยทั่วประเทศ

แม้ทุกวันนี้จารุณีจะไม่ได้รับงานแสดงแล้ว แต่เธอก็ยังคงคิดถึง
กองถ่ายและบรรยากาศของการทำงานเสมอ หากมีบทดีๆ ที่เหมาะ
สมกับวัยและทำทนายความสามารถ เธอก็อาจจะหวนคืนบัลลังก์ดาราดำ
ให้แฟนละครรุ่นเก่าได้หายคิดถึงบ้าง

“ทำไมไม่ให้แม่บ้านทำให้ล่ะครับ คุณจ๋า จารุณี เช็ดเองทำไม
ครับ”

หญิงสูงวัยค้อนเจ้าของเรือนร่างสูงใหญ่ที่กำลังเดินเข้ามาใน
ห้องโถงของบ้านจิตรภากร ก่อนตอบกลับเขา “ของรักของหวงฉันนี่คะ
ฉันไม่ให้คนอื่นทำหรอก เกิดเสียหายขึ้นมาจะทำยังไง”

นำทัพหัวเราะ ก่อนจะเดินเข้ามานั่งข้างๆ ภรรยา แกล้งเย้าอีก
“เห็นถ้วยรางวัลพวกนี้แล้วนึกถึงสมัยนั้นเนอะ กว่าผมจะพิชิตใจนางฟ้า
ของวงการบันเทิงไทยได้ เหนือแตกไปหลายหยดเลย”

“ก็แหม ตอนนั้นคุณคือหนุ่มนักเรียนนอก ทายาทค่ายเพลงยักษ์
ใหญ่ที่สาวๆ กรี๊ดกร๊าดกันทั้งวงการนี่คะ นางฟ้าอย่างฉันก็ต้องเล่นตัว
ให้มีค่าหน่อยสิ ไม่งั้นจะเข้ารอบสุดท้าย คุณมาเป็นผู้ชนะได้หรือ”

นำทัพอมยิ้ม จ้องใบหน้างามสมวัยของภรรยาอยู่ครู่หนึ่ง พอ
เห็นว่าเธอกำลังอารมณ์ดีก็ลองหยั่งเชิงเอ่ย “นั่นคุณนางฟ้าก็ช่วยใจดี
กับหนูบ่อยของลูกชายเราหน่อยไม่ได้หรือครับ”

จารุณีชะงักกึก หรือตามองสามี “อ้อ ที่เข้ามาชวนฉันคุยเนี่ย คือ
จะมาช่วยตานบละครบ้าง”

โดนรู้ทัน นำทัพก็หัวเราะแหะๆ “ผมส่งสารตานบนี้ ลูกคงใจแป้ว

แย่มากแล้ว”

“แป้วก็แป้วสิ ก็ฉันไม่ชอบเด็กนั่นจริงๆ นี่!”

จารุณียืนย่นความรู้สึกตัวเอง วางถ้วยรางวัลลงบนโต๊ะไม้สักขนาดเล็กดั่งบัง อารมณ์ที่กำลังสุนทรีย์สลายไปทันควัน เมื่อนึกถึงคนรักของลูกชายคนเล็ก

คราแรกเธออาจจะยังมีแกล้งเล่นละครต่อหน้าลูกชายว่าเอ็นดูกัลลิกา แต่แล้ว...ด้วยเลือดของคนเป็นแม่ที่รักลูกยิ่งชีพก็ทำให้เธออดใจไม่ไหว แปลงร่างเป็นว่าที่แม่สามีใจร้าย ประกาศลั่นกลางบ้านว่าไม่มีทางรับกัลลิกามาเป็นสะใภ้ จนลูกชายและสามีหน้าซีดไปตามๆ กัน

“ทำไมล่ะคุณ หนูก็อยากรักดีนะ ต่อให้คุณจะพูดกับลูกว่า หนูก็อยุ่ไม่เหมาะสมกับเขา แต่ผมก็เชื่อว่าคุณไม่ได้รังเกียจที่หนูก็อยุ่ฐานะต่างจากเรา”

จารุณีเงยบั้น...ใช่จริงๆ แล้วเธอไม่ได้รังเกียจที่กัลลิกายากจน ด้วยเธอก็มาจากดิน กัดก้อนเกลือกินมาก่อน ทั้งยังเคยโดนแม่สามีรังเกียจที่เธอไม่ใช่ผู้ดีจากตระกูลใด ย่อมไม่มีทางที่เธอจะมารังเกียจคนรักของลูกชายเพราะเหตุผลที่ตัวเองเคยโดน

“เรียบบร้อยหัวอ่อนแบบหนูก็อยุ่ คุณก็ไม่ชอบ แล้วคุณอยากได้สะใภ้แบบไหนหรือ”

ถามไปแล้ว นำทัพก็ไม่ได้คำตอบ เพราะจารุณีทำหูทวนลม เสมือนไม่ได้ยิน ทำที่เซ็ดถ้วยรางวัลต่อหน้าตาเฉย ด้วยความมั่นใจเชี่ยวชาญ ชายสูงวัยเลยแกล้งขู่

“เวรกรรมมีจริงนะคุณ ระวังตัวไว้ด้วยล่ะ”

มือของจารุณีหยุดก็ก ฆมวดคิ้วสงสัย ก่อนหันไปถามสามี “ระวังอะไรคะ”

“ก็คนหัวอ่อนอย่างหนูก็อยุ่ คุณก็ไม่เอา” นำทัพหัวเราะหึ ขู่ซ้ำ “สวรรค์อาจจะหมั่นได้ ส่งลูกสะใภ้หัวแข็งมาปราบคุณ เหมือนที่คุณ

ปราบแม่ผมไง”

จอมทัพครุ่นคิดตรึกตรองมาพักใหญ่ก็ได้คำตอบว่าตน
ควรจะไปหาสองแม่ลูกตามที่อยู่บนกระดานที่พริ้งพราวทิ้งไว้ให้

แม้จะยังสับสน สงสัย ตกใจที่จู่ๆ เมียกับลูกก็โผล่เข้ามาให้เขารู้จักโดยไม่ทันตั้งตัว เขาก็ขอปล่อยผ่านไปก่อน ด้วยตอนนี้ ความคิดถึงมันดันมาแรงแซงทุกความรู้สึก จนเขาแทบจะทิ้งการทิ้งงานแล่นไปหาคนตัวน้อยให้สมกับความหวังหาอาวรณ์ที่กำลังอัดแน่นอยู่ในอก

“นี่ ปิติ มีอะไรที่ฉันต้องเคลียร์อีกไหม ยังไม่หมดอีกเหรอ”

“ใกล้แล้วครับคุณไนท์” เลขาฯ หนุ่มบอกพลางยื่นแฟ้มเอกสารให้เจ้านาย ท่าทางกระสับกระส่ายพร้อมการก้มมองนาฬิกาข้อมือแทบตลอดเวลาของอีกฝ่ายสร้างความขบขันให้ปิติจนเขาเกือบจะหลุดหัวเราะออกมาเสียหลายครั้ง “คุณไนท์จะรีบไปหาคุณหนูน้อยเหรอครับ”

“ยุ่งนำ!” จอมทัพตีรวนใส่คนที่เขาดูออกว่าถามเพื่อจงใจเย้ากัน ทำตาขวางใส่อีกฝ่าย “งานน้อยขนาดว่ามีเวลามาแซวเจ้านายอย่างนี้เลยเหรอ จะได้เพิ่มงานให้”

ปิติหลุดยิ้ม รู้ทันว่าจอมทัพกำลังเขิน

“ยังจะมายิ้มอีก ไปทำงานสิ!”

“ครับ งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ”

เลขาฯ หนุ่มค้อมหัวให้ ก่อนจะเปิดประตูออกไปจากห้องทำงานของเจ้านายหน้าหยก ในขณะที่จอมทัพเองก็อดใจไม่ไหว ยอมละฟอร์มรีบต่อสายไปยังเบอร์โทรศัพท์ที่แนบมาพร้อมกับที่อยู่ และตนก็จำมันได้ทั้งที่อ่านเพียงแค่ครั้งเดียว

“ฮัลโหล ใครคะ...”

“ผมเอง”

“ผมไม่เหนอะละคะ”

“พ่อของยายหนู!”

จอมทัพเอ่ยเสียงแข็งเสมือนคนยอมรับสถานะนี้แล้วอย่างเต็มปากเต็มคำ ใจจริงคืออยากจะพุ่งไปอีกสามคำด้วยว่า ‘ตัวคุณไง!’

“อ้อ คุณไหนที่ตัวเอง ว่าไงคะ”

“คุณพยายายหนูหนิผมไปทำไมอะ!”

“หนิอะไร ฉันไม่ได้หนิเลย ฉันก็แค่หมดฐานะของฉันแล้ว ลูกก็ตื่นแล้ว แต่คุณก็ประชุมไม่เสร็จสักที ฉันเลยพาลูกกลับ ก็แค่นั้น”

น้ำเสียงเรียบเรื่อยอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาวอะไรของคนปลายสาย ทำจอมทัพขบกรามดั่งกรอด หงุดหงิดกว่าเดิม ทว่าเสียงอ้อแอ้ที่ตั้งแทรกมาก็ช่วยทำให้อาการพินเสียของเขาคลายลงได้โดยพลัน

“แอ๊ะ!”

“ขา คุณป้อโทร. มาหาคะ อยากรู้กับคุณป้อใหม่คะ”

“ป้อ!”

“คะ ถ้ามคุณป้อเร็วว่าจะมาหาเราไหม”

“ป้อ!”

“คะ ถ้ามลลลคะ คุณป้อขา จะมาหาหนูกับแม่ใหม่คะ”

จอมทัพคลี่ยิ้มกับบทสนทนาที่ไม่ค่อยจะถูกหลักทางภาษาของสองแม่ลูก เต็มตื่นในอกแปลกๆ เมื่อรับรู้ได้ว่าคนตัวน้อยอยากให้ตนไปหา

“ว่าไงคะคุณพ่อ ไม่ตอบสักที ตกลงคุณจะมาหาลูกใหม่”

“ก็...ขอตูดมาก่อนละกัน” ชายหนุ่มแสวงเล่นตัว แกล้งให้เธอร้อนรนอย่างที่ตนเป็นบ้าง “ถ้างานเยอะก็อาจจะไปไม่ได้”

“คะ แล้วแต่คุณเลย แค่นั้นอะคะ”

“เดี๋ยวลี!”

คนอะไร...พี่ เอ๊ย อดีตพี่โทร. หาทั้งที ไม่คิดจะอยากย้อนรำลึก

ถึงความสัมพันธ์อันซาบซ่านในคืนนั้นบ้างเลยหรือไง

ถึงจะเป็นสามีภรรยากันแคคืนเดียว แต่เวลาอันน้อยนิดนั้นมันก็สร้างพยานรักออกมาตั้งหนึ่งคน แทนที่จะโหยหากันบ้าง ดันมาทำเมื่อกันอยู่ได้

“มาตังมาเดี่ยวอะไรอีกล่ะคะ วิธีคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวมันยุ่งนะคุณ ไม่มีเวลาวางพोजจะมาจีจ้กับผัวเก่าหรอกยะ”

เธอยกเอาฐานะแสนห่างเหินมากระแทกใส่หูจอมทัพ ก่อนจะตัดสายทิ้งไป โดยที่ไม่แฉแสดเลยว่าชายหนุ่มจะโกรธเพียงใด

“ผู้หญิงอะไร ไม่คิดจะทำตัวน่ารักน่าใคร่กับคนที่เคยขึ้นชื่อว่า เป็นผัวตัวเองบ้างเลยหรือไง”

เขาทำตาขวางใส่หน้าจอโทรทัศน์ หมั่นไล่อึดตีเมียดคืนเดียวเสียจริง

สงสัยต้องทำให้ตัวเองเป็นผัวปัจจุบันของฝรั่งพราวก่อนกระมัง เธอถึงจะว่างมาจีจ้ด้วย

ฝรั่งพราวกลอกตามองบนสิบแปดตลบหลังจากได้ยินเสียง ‘พ่อตัวจริง’ ของยายหนูน้อย ซึ่งเขากำลังออกอดอ่อนลูกสาวสุดที่รักด้วยความกลัวว่าแกจะพิศวาสป่าอย่างเธอมากกว่า

“ลูกแมวน้อย อย่รักป่าฝรั่งมากนะลูก เดี่ยวปะป้ากับแม่พริ้มก็กลับแล้วนะครับ”

“แะ๊ะ ปะป้า”

“คร้าบ คิดถึงตัวแสบของพ่อที่สุดเลย”

เหตุที่เอ๋ยเสียงเล็กเสียงน้อย ส่งความรักความหวังเียงของคนเป็นพ่อผ่านการวิดีโอคอลทางหน้าจอโทรทัศน์มาให้คนบนตักฝรั่งพราวก่อนจะหันมองภรรยาที่นั่งเคียงกันบนเตียงของห้องพักในโรงแรมที่ทั้งคู่เข้าพักขณะมาเยือนโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

“พริ้มจำ พี่ไม่ยากเที่ยวแล้ว พี่คิดถึงลูก”

“งั้นเรากลับกันเลยดีไหมคะพี่ฮอต พริ้มก็คิดถึงลูกเหมือนกัน”

“พอเลย!” พริ้มพราวเอ่ยห้ามด้วยเสียงแหลมปรี๊ด ทำตาตุ๋ใส่ทั้งคู่ “เป็นเอามากทั้งผัวทั้งเมีย เพิ่งไปกันได้วันเดียวก็จะเป็นจะตายกันซะแล้ว”

“ก็ผมเป็นห่วงลูกนี่”

“ยะ รู้แล้วว่าเป็นห่วง” คุณป้าสุดแซ่บค้อนใส่น้องเขย “เชื่อใจฉันเถอะนะ ฉันจะดูแลยายหนูอย่างดีที่สุดเลย ฉันก็รักหลานฉันมากนะ”

พอเธอยึดอกรับประกันด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ฤทธิ์ก็ถอนใจ พักหน้ารับเบาๆ พริ้มเพราะเองก็ยิ้มบางๆ โลงอกที่สามีและพี่สาวไม่เถียงกันแล้ว

“สบายใจได้เลยนะพริ้ม พี่ไม่มีทางปล่อยให้ยายหนูเป็นอะไรอยู่แล้ว เสิญ่แกกับผัวสวีตหวานแหวกกันให้เต็มที่เลย”

“ขอบคุณนะคะพี่พริ้ม จริงๆ พี่ฮอตก็เชื่อใจพี่พริ้มแหละค่ะ แต่แค่กำลังคิดถึงลูกจืด เลยงอแงไปหน่อย” พริ้มเพราะเข้าสามี หัวเราะคิกคักจนยายหนูหัวเราะเอิ๊กอ้อกตาม

“ว่าไงคะลูกแมวน้อยของแม่ วันนี้ป้าพริ้มได้พาไปเที่ยวไหนบ้างไหมเอ่ย”

“ก็...ไปเที่ยวเล่นหาความบันเทิงสุดสำราญตามประสาป้าหลานนั่นแหละ”

พริ้มพราวตอบแทนคนบนटक ก่อนจะก้มหน้าถามเพื่อหาเสียงสนับสนุนจากแกด้วย “ใช่ไหมคะยายหนู เราไปหนูกหนานกันมานะอะ”

“อ๊ะ!”

พริ้มเพราะหัวเราะ หันไปยิ้มให้สามีเป็นเชิงปลอบประโลมกลายๆ

ว่าลูกสาวตัวน้อยจะปลอดภัยและมีความสุขที่ได้มาอยู่ในความดูแล
ของป้าคนสวย

ถ้าพริ้มเพรา^{ู้}รู้ว่าความสุขที่พริ้งพราวเอ๋ยถึง คือการที่เธอพา
ยายหนู^{น้อย}ไปร่วมเล่นละครเป็นลูกเมียปลอมๆ หลอกจอมทัพมา
ละก็...น้องสาวเธอคงจะไม่สนุกด้วยเป็นแน่

3

เวอร์จินไม่ปลอดภัย

ต้องให้พริ้งพร่าวบอกเสียงเชื่อว่าถึงเวลารับประทานอาหารของยายหนูแล้วนั่นแหละ เหตุที่ถึงได้ยอมวางสายจากลูกสาวตัวน้อย

ดีที่แวตตาของแกย้งว่าเริงสไตเหมือนเคย เขาเลยพอวางใจที่จะอยู่โตเกียวต่อไป เพราะถ้ามีสักเสี้ยววินาทีที่เห็นว่าลูกสาวร้องไห้ คิดถึงตนกับภรรยา เหตุที่ก็พร้อมที่จะยกเลิกทริปแล้วบินกลับประเทศไทยทันที

“หายกลุ่มหรือยังคะพี่ฮอต”

เหตุที่หันไปคลี่ยิ้มให้พริ้มเพรา ก่อนจะหอมแก้มเนียนของคนหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มเหมือนลูกแมว จนเป็นที่มาให้ตนเรียกยายหนูว่าลูกแมวน้อยตั้งแต่แกย้งอยู่ในท้องแม่

“ก็หายกลุ่มแล้วละ พี่เชื่อว่าป้าพริ้งจะดูแลยายหนูอย่างที่เราอยากเราแน่นอน แต่ไม่รู้ทำไม พี่ดันรู้สึกแหม่งๆ ยังไงก็ไม่รู้ กลัวแปลกๆ ว่าป้าพริ้งจะพาลูกเราไปทำอะไรที่มันป่วนซ่าเกินไปหรือเปล่า”

ชายหนุ่มบ่นถึงป้าคนสวยอย่างไม่ไว้วางใจ เดิมทีทั้งคู่ก็เตรียมการจะพาลูกมาด้วยอยู่แล้ว แม้จะต้องมีข้อควรระวังและการเตรียมความพร้อมซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรัดกุมทุกขั้นตอน แต่เพื่อลูกสาว

สุดที่รัก ต่อให้เหนื่อยหรือวุ่นวายเพียงใด เหตุนี้ก็ทนได้

ทว่าในขณะที่กำลังวางแผนกันอยู่นั้น จู่ๆ พริ้งพราวก็โผล่มาที่บ้าน ทำหน้ากระริ้นอาสาเป็นคนดูแลยายหนูน้อยให้เอง

ใคร่ครวญกันหลายตลบ สุดท้ายเขาและภรรยาก็ตกลงปลงใจที่จะฝากยายหนูไว้กับพริ้งพราว

ไม่ใช่ว่าเขาไม่รักหรือคิดว่าลูกคืออุปสรรคในการเดินทาง แต่ด้วยจังหวะอะไรหลายอย่าง การให้ลูกอยู่กับพริ้งพราวอาจจะดีกว่าการพามาด้วย ก็ได้แต่หวังว่า นี่จะเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง...

ที่พักของพริ้งพราวไม่ได้เลวร้ายเกินจะรับไหว ทว่าหากเทียบกับบ้านจิตรภากร หรือห้องชุดส่วนตัวของจอมทัพแล้ว อะพาร์ตเมนต์ห้องนี้ก็คือรังหนูดีๆ นี่เอง

“ดูทำหน้าที่เข้า ห้องฉันทันแย่มากเลยเธอคุณ”

พริ้งพราวส่งค้อนวงโตใส่คนที่เธอเพิ่งลงไปรับที่หน้าลิอบปี เขาขมวดคิ้วมุ่น ขณะกวาดตามองไปที่หัวห้อง เห็นได้ชัดว่าไม่คิดจะเก็บความไม่ชอบใจเอาไว้เลย

“มันก็ไม่ได้แย่ แต่...ผมก็ไม่นึกว่าจะเล็กขนาดนี้ ยายหนูอยู่ห้องแค่นี้มาตลอดเลยเธอ”

“คะ อยู่มาตลอด โอเคว่ามันอาจจะเล็กสำหรับคนรวยเวอร์อย่างคุณ” พริ้งพราวเบะปากใส่คนหล่อน้ำหยก จีบปากจีบคอขี้แจง “แต่มันก็ใหญ่พอสำหรับคนไม่รวยอย่างฉัน เนอะ ยายหนูของแม่ เราอยู่กันได้เนอะ” เธอถามเจ้าตัวน้อยในอ้อมแขน

แกเองก็ร่วมมือด้วยการดั้นแล้วส่งเสียง “แอ้อ๊ะ!”

จอมทัพถอนใจ ความเรียบง่ายพอเพียงของพริ้งพราวนับว่าเป็นสิ่งที่ดี ทว่ากลับไม่สามารถทำให้ชายหนุ่มนี้ขอยกขึ้นชมอะไรเธอได้เลย ด้วยตอนนี้เขากำลังถูกความรู้สึกผิดจู้จิมเข้ามาในใจจนทำให้

ซาติกไปทิ้งร่าง

ยิ่งเห็นตู้ เตียง โต๊ะเครื่องแป้ง โต๊ะรับประทานอาหารขนาดเล็ก ที่ค่อนข้างผ่านการใช้งานมานาน ก็ยิ่งเครียดระคนสะทอนใจที่ปล่อยให้เลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองต้องมามีคุณภาพชีวิตไม่สมกับการเป็น ทายาทของตระกูลจิตรภากร

“ย้ายไปอยู่ห้องชุดของผมไหม ผมมีห้องชุดส่วนตัวอยู่”

จอมทัพลองเสนอทางเลือกให้เธอดู ซึ่งนี่ก็เป็นทางที่เหมาะสม กับสถานการณ์นี้ที่สุดแล้ว ครั้นจะโชว์แมนออกปากว่าจะพาไปอยู่ที่ บ้านก็ยิ่งกระดาก ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างกันยังไม่ได้คืบรั้งจนถึง ขั้นว่าจะบอกให้ครอบครัวทราบถึงการมีอยู่ของทั้งคู่ได้ในตอนนี้

“ไม่อะค่ะ ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่ต้องการอะไรจากคุณ”

เธอยืนยันเจตนารมณ์ที่เคยเอ่ย ทำเอาจอมทัพกรุ่นโกรธจน ขบกรามดั่งกรอด

“คุณจะยอมรับความช่วยเหลือจากผมบ้างไม่ได้เลยหรือไง จะ หยิ่งไปถึงไหนซะ!”

“ไม่ได้หยิ่ง แต่ไม่เอา!” พริ้งพราวได้กลับปลางหรีตาวีเคราะห์ การกระทำของเธอ “เสนออะไรๆ ให้ฉันอย่างนี้ คุณเชื่อหมดใจแล้วหรือ ว่าฉันเคยเป็นเมียคุณ ยายหนูเป็นลูกคุณ”

“ก็...ถ้าคุณคิดจะหลอก ก็ต้องหลอกเพื่อผลประโยชน์อะไรสักอย่าง แต่คุณดันไม่ต้องการอะไร ผมเลยนึกไม่ออกว่าคุณจะมา หลอกผมทำไม”

วาทะที่ออกมาจากปากเขาทำพริ้งพราวรื่นเริงบันเทิงเบอร์แรง ทว่าก็ต้องเก็บอาการ เอ่ยเสียงเรียบรักษามาต “อย่างที่คุณบอกแหละ ค่ะ ฉันแค่อยากให้คุณรู้ว่าเมียายหนูอยู่ ส่วนหลังจากนั้น ฉันยังงี้ก็ได้ คุณจะไม่ยอมรับลูก ฉันก็เข้าใจ คุณจะไม่วางมือเกี่ยวกับเราสอง คนเลย ฉันก็โอเค...เนอะ ยายหนู”

“แฉะ...ป้อ!”

หญิงสาวหัวเราะคิกคักเมื่อคนตัวน้อยส่งเสียงอ้อแอ้น่ารักร่วมมือเป็นอย่างดี ก่อนจะชะงักงันเมื่อเห็นแววตาของจอมทัพที่เปลี่ยนไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง

จากคนที่เคยสับสนและมองเธอกับยายหนูด้วยความสงสัย กลายเป็นแววตาของคนທີ່เชื่อว่าตัวเองคือพ่อของคนตัวน้อย และ...เอ่อ สามีของเธอ

แม้จะค่อนข้างมั่นใจว่าท่าทางของเขาคงจะออกมาอีหรือบนี้ ทว่าพอเขาเป็นดังที่ตนคาดการณ์ไว้จริงๆ พริ้งพราวก็นึกหวั่นใจอยู่บ้าง เหมือนกัน ด้วยยังไม่ชินระคนกระดากอายเลเวลสิบสอง เมื่ออยู่ๆ ก็ต้องตกอยู่ในสถานะสตรีมีพันธะทั้งที่พรหมจรรย์ยังไม่เคยถูกชายใด กล้ำกรายมาก่อน

แต่กระนั้น เธอก็ต้องทำใจยอมรับอย่างหนึ่งว่า ไม่ว่าจะในมุมมองของเธอที่เธอเป็นเพียงแค่สามีปลอม หรือในมุมมองของเขาคือเป็นเพียงแค่สามีเก่า อย่างไรก็ตามเสีย ทั้งสองกรณี จอมทัพก็ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นสามีเธอ อยู่ดี

“พริ้ง...ผมถามอะไรหน่อยสิ”

“คะ? ถามอะไรหรือ”

จอมทัพยังไม่เอ่ย แต่จ้องหน้าพริ้งพราวสลับกับคนตัวน้อย ทบทวนสิ่งที่ตนตัดสินใจผ่านกระบวนการคิดมาหลายชั้น คุงหนึ่งก็เอ่ยถามเสียงนิ่งแฝงความจริงจัง

“ทุกวันนี้...คุณได้คบใครบ้างหรือเปล่า”

“ก็...ไม่อะคะ เลี้ยงลูกก็เหนื่อยแล้วคุณ ไม่มีเวลาไปสนใจผู้ชายหรือ”

“อืม...ก็ดี”

ชายหนุ่มตอบรับ มองสาวเจ้าด้วยดวงตาแพรวพราววิบวับอย่าง

เสียเวลาเจอเหยื่อที่ถูกลักขโมยตัวเองก็ไม่ได้ไร้เดียงสาขนาดจะไม่รู้ว่าเขาถามทำไม

ตายละ...เวอร์จินที่เฝ้ารักษามาตลอดยี่สิบเจ็ดปี เห็นทีว่าจะไม่ปลอดภัยเสียแล้ว

“แะ!”

“ครับ ว่าไงลูก มาหาพ่อใหม่ ตัวปวน”

จอมทัพยิ้มเอ็นดูคนตัวน้อยที่ส่งเสียงอ้อแอ้แทรกการสนทนา เรียกกันว่าลูกอย่างไม่กระดากปากอีกต่อไป แกเองก็ว่าเริงดีดี้า ออกอาการว่าอยากมาหาเขา

“ป้อ!”

“ครับ พ่อเอง...มีตาลูกที่ไหนมาจิบแม่พริ้งบ้างใหม่ลูก”

“แะ!”

“ครับ ถ้ามีใครมาจิบแม่พริ้ง หนูต้องเป็นบอดีการ์ดตัวจิ๋ว ร้องไห้แงๆ ใส่ใจพวกนั้นเลยนะลูก โอเคไหม” จอมทัพนัดแนะกับคนตัวน้อย ทำเป็นมองไม่เห็นพริ้งพรอวกำลังถลึงตาใส่ตนเอง

“คุณอย่ามาสอนอะไรเพื่อนๆ ให้ลูกนะ” เธอแหงเสียงแข็ง “ยายหนูก็ด้วย อย่าไปฟังเขานะคะ เราจะไปร้องไห้ใส่ใครมั่วๆ ไม่ได้นะลูก”

โดนพริ้งพรอวกุ้เข้า เจ้าตัวน้อยก็ทำปากจู๋ ก่อนจะส่งเสียงอ้อแอ้ไม่เป็นภาษาเดียวกันกลับ

“ฮะ...แะ...บู้ๆ&%#!”

แม้จะไม่เข้าใจว่าแกหมายถึงอะไร แต่จอมทัพก็ยิ้มขำ มีอารมณ์ร่วมเสมือนเข้าใจทุกอย่าง ชั้นนักที่เจ้าตัวน้อยแสดงอาการคล้ายว่าจะเข้าข้างตนออกมา

“ต้องอย่างนี้สิ เป็นลูกเสียก็ต้องรักพ่อเสีย อยู่ทีมพ่อเสีย”

ชายหนุ่มคลี่ยิ้มสมใจ ถือวิสาสะยื่นมือไปอุ้มคนตัวจ้อยมาแนบอก ท่าทางอ่อนโยนระคนคล่องแคล่วจนแทบไม่น่าเชื่อว่าเขาคือ

คนคนเดียวกับชายหน้าเข้มที่แผดเสียงดุต่อต้านการปรากฏตัวของ
พริ้งพราวกับยายหนูน้อย

“ตอนนั้นยังอุ้มเด็กไม่เป็นอยู่เลย ไหง่ตอนนี้ถึงดูโปรนักละคุณ”

จอมทัพยังไม่ตอบ ด้วยกำลังเอาจมูกไปชนแก้มบ้องของคนใน
อ้อมแขนอยู่ ที่นี้ใจจนซ้ำปอดแล้วนั่นละ ถึงได้ผลละออกมาบอก

“ขอให้พริ้งรู้ไว้อย่าง...” ชายหนุ่มตีมีนเรียกเธออย่างสนิทสนม
อีกครา สบตาโตสวयरาวตากวาง ก่อนจะแสดงสปีริตของคนเป็นพ่อ
ออกมา

“ต่อให้ตอนแรกผมจะตกอยู่ในสถานการณ์มันตึบแค่ไหน แต่
ผมก็จะไม่ยอมเป็นพ่อเฮงชวยห่วยแตกอย่างที่ คุณแตกดันผมหรอก
นะ ก่อนมาหาพริ้ง ผมศึกษาหาข้อมูลเรื่องการเลี้ยงเด็กมาพอสมควร
แล้ว ผมจะทำหน้าที่พ่อเท่าที่ผมทำได้ในตอนนี้”

“ป้อ!”

“ครับลูก” จอมทัพตอบรับคนตัวน้อยที่ตนขอคิดเข้าข้างตัวเอง
ว่าแก่งเสียงเชียร์กัน “พ้อจะไม่ยอมเป็นพ่อเฮงชวยห่วยแตกอย่างที่
แม่พริ้งพูดเด็ดขาด”

ยายหนูน้อยหัวเราะเอิ๊กอ๊ากราวกับเข้าใจการสื่อสารของชาย
หนุ่ม เขาเองก็หัวเราะตาม เอ็นดูจับใจ ก่อนจะหันไปจ้องหน้าพริ้งพราว
อย่างมีจุดมุ่งหมาย

“ส่วนเรื่องของเรา... ยังไงผมก็จะจัดการหาทางออกที่ดีที่สุด
สำหรับทุกฝ่าย”

ขณะออกปากรับประกัน ชายหนุ่มยื่นมือไปแตะแก้มเนียนของ
สาวเจ้าเบาๆ ทว่าแทนที่จะเขินอาย เธอกลับทำตาวาววับ บัดมือเขา
ทั้งอย่างไม่ไยดี

“อย่ามาเนียน ไม่มีเรื่องของเราอะไรทั้งนั้นยะ เชิญคุณทำหน้าที่
พ่ออย่างเดียวกับพ้อ ไม่ต้องมาสาระแนอยากทำหน้าที่ผัวด้วย”

พริ้งพราวเซิดหน้าเซิดตาปฏิเสธ ตั้งทำป้องกันเวอร์จินตัวเอง จากเลื้อยหนุ่มหน้าหยก ไม่มีทางยอมให้เขาเริ่มกระบวนการตะครุบเหยื่อเด็ดขาด

“ต่อให้คุณจะเป็นพ่อของลูกฉัน มันก็ไม่ได้หมายความว่า คุณจะได้รับสิทธิพิเศษอะไร ถ้ามาหาลูก แต่ในหัวฉันคิดเรื่องนี่กับฉันอยู่ตลอดเวลาละก็ มาทางไหน ก็เชิญกลับไปทางนั้นเลยละ ฉันเคยบอกแล้วไงว่าฉันไม่อยากเป็นเมียคุณ ไม่อยากกินของเก่า

“ต่อให้จะมีคนมาจีบฉันจริงๆ คุณก็ไม่มีสิทธิ์ห้าม ทุกอย่างอยู่ที่การตัดสินใจของฉัน ถ้าตอนนี้ฉันจะไม่สนผู้ชาย มันก็ไม่ใช่ว่าฉันยังพิศวาสคุณ หรือถ้าฉันจะนี่ก็อยากสนใครขึ้นมา คุณก็ไม่มีอำนาจมาขัดขวาง ช่วยรู้สถานะตัวเองด้วย”

พริ้งพราวได้ขอดๆ จนไม่มีช่องว่างให้จอมทัพปะทะกลับ ทำได้แค่เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน หมั่นใส่สาวเจ้า นัยน์ตาคมกล้าดุกร้าวด้วยความไม่พอใจ

เมียเก่าตัวดี...ร้ายนักนะ

คอยดูแลอะ พ่อจะปราบให้เชื่องเลย!

ปิดกั้นน้ำลายดังเอือก หลังจากได้ทราบข้อเท็จจริงจากปากของนักรบว่าการมาของพริ้งพราวนั้นไม่มีความบริสุทธิ์ไปรังไรเลยสักนิด

“โห ถ้าคุณในท้าวว่าโดนหลอก คุณในท้าวคิดบัญชีหนักแน่ครับคุณนบ”

เลขาฯ หนุ่มเอ๋อเตือนคนที่ทำที่เรียกตนมาปรึกษาเรื่องงานและร่วมรับประทานอาหารเย็นที่ห้องส่วนตัวของร้านอาหารไทยใกล้บริษัท ก่อนจะมาเฉลยที่หลังว่าต้องการทราบปฏิกิริยาของจอมทัพที่มีต่อพริ้งพราว เขาเองก็เลยได้คำตอบว่าทำไมพริ้งพราวจึงเข้าไปใกล้เขาและ

เจ้านายได้อย่างง่ายดายนัก

ที่แท้ก็เพราะได้ ‘ใส่ศึก’ ระดับบิกูทางให้เธอเดินเข้ามานี่เอง
“หนักก็หนัก ผมพร้อมจะรับผิดชอบทุกอย่าง”

ท่าทางยักษ์ใหญ่เมินคำเตือนของนักรบทำปิติถอนใจเฮือกใหญ่
จากการที่ได้ทำงานใกล้ชิดสองพี่น้องมานานพอจนทำให้ได้เห็นอุปนิสัย
ส่วนตัวนอกเวลาของทั้งคู่ เขาจึงไม่แปลกใจเลยที่น้องชายของ
เจ้านายจะทำเช่นนี้

จอมทัพอาจจะดูเข้มแข็งการตามประสาพีคนโต ทว่าพอจะ
ออกคำสั่งเป็นการเป็นงานแต่ละครั้ง เจ้านายจะใคร่ครวญวางแผน
อย่างรอบคอบ เพื่อผลลัพธ์ที่ยั่งยืนในอนาคต ปิติเองก็ยอมรับนับถือ
ในจุดนี้ ยามที่โดนอีกฝ่ายแครงแครงใส่ เขาเลยมองข้ามไปได้ ด้วย
เข้าใจภาวะกดดันของการเป็นประธานบริษัทที่อีกฝ่ายต้องแบกรับ

ส่วนนักรบ ด้วยวัยที่ห่างจากเจ้านายถึงเก้าปี บุคลิกของอีกฝ่าย
เลยจะค่อนข้างน่าเกรงขามใจ คิดเร็วทำเร็ว แต่ไม่ค่อยได้
มองภาพรวมในวงกว้างสักเท่าไร ในหลายๆ ครั้งจอมทัพจึงต้องทำงาน
สองต่อ นอกจากงานของตัวเองแล้ว บางทีก็ต้องคอยจัดการแก้ปัญหา
ให้นักรบด้วย

“ตอนนี้คุณไนท์ดูจะหลงคุณหนูน้อยมาก เจอคุณหนูน้อยอ่อน
ให้อุ้ม ให้อ่อนนม จากผู้ชายเข้มดูเหมือนเสือ ก็กลายเป็นผู้ชายสาย
อ่อนโยนเฉยเลย”

ปิตินินทาจอมทัพพอกล่อมแกล้ม แม้จะรู้แล้วว่าเด็กคนนั้นไม่ใช่
ลูกของเจ้านาย แต่พอนึกถึงท่าทางริบร้อนออกจากบริษัทของคน
ที่เริ่มอินกับความเป็นพ่ออย่างชัดเจน เขาในฐานะเลขาฯ ก็ยังรู้สึกว่าการ
คนนั้นคือคุณหนูน้อยของตนอยู่ดี

“นี่ถ้ามารู้ทีหลังว่าคุณหนูน้อยไม่ใช่ลูกตัวเอง ผมไม่อยากจะนึก
เลยว่าวันนั้นมันจะโลกาวินาศขนาดไหน เตรียมขนลุกろเลยครับเนี่ย”

เลขาฯ หนุ่มย่นคอห่อไหล่ด้วยความหวาดหวั่น ก่อนจะหันไปถามภรรยาที่นั่งตัวลีบอยู่ข้างนักรบ “แล้วคุณพริ้งจะมาหลอกคุณในทีเพื่ออะไรหรือครับ”

“คือ...เอ๋อ...”

เห็นภริยาก็มหันหน้าอีกอึกไม่กล้าตอบตามประสาคนไม่มั่นใจในตัวเอง นักรบเลยตอบแทนคนรัก “คุณพริ้งหลอก เพื่อปูทางไปหาคุณแม่ผม”

ปิติเล็กคิ้วสงสัย “ไปหาคุณแม่จำ...”

“ใช่ เป้าหมายของคุณพริ้งคือคุณแม่ ไม่ใช่พี่ในที พี่ในทีเป็นแค่ทางผ่าน เพื่อปูทางไปสู่การป่วนคุณแม่โดยเฉพาะ”

นักรบยิ้มมุมปาก สมใจเหลือเกินที่แผนของพริ้งพราวเริ่มเข้าใกล้เส้นชัยมากขึ้นทุกที

เป็นครั้งแรกที่นักรบเห็นจอมทัพเพลิงพลั่วเพราะเกมที่คนอื่นเป็นผู้สร้างขึ้นมา ช่างน่าอภิมภยเสียจนอยากจะบันทึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์ของตระกูลจิตรภากร ไม่นึกจริงๆ ว่าพี่ชายคนเก่งจะมาตกม้าตายง่ายๆ เพราะเด็กตัวน้อยที่ยังพูดไม่ได้ด้วยซ้ำ

คราที่ภริยามาขอข้อมูลส่วนตัวของจอมทัพ นักรบคาดคั้นจนได้ความว่าเพื่อนสาวคนสวยของเธอต้องการนำไปวิเคราะห์เจาะลึกหาวิธีเข้าใกล้จอมทัพ ซึ่งถ้ามารดาเมตตาภริยาสักนิด เขาก็คงจะดำเนินหัวชนฝา และโกรธพริ้งพราวที่คิดแผนเช่นนี้ขึ้นมา

แต่ด้วยความเครียดที่มารดากำลังต่อต้านผู้หญิงที่เขารัก ตั้งตนเป็นอุปสรรคที่เขาอยากจะทำกรด้วย ชายหนุ่มเลยจำต้องทุ่มทุนยอมเป็นไส้ศึก ร่วมมือกับพริ้งพราว เพื่อให้เธอเป็นแกนนำพิทักษ์ภริยาไปสู่กับมารดาให้

ทว่าเขาก็ไม่ได้ก่อตัณญขนาดจะหวังผลในเชิงที่อยากจะทำ มารดาอ่อนไหวใจมากนัก แค่อยากให้ท่านไฟกัศที่สะเฝ้าปลอม จนท่าน

ละความสนใจว่าที่สะไม้จริง กลีกาจะได้อยู่ในฐานะคนรักเขาได้อย่าง
ราบรื่นขึ้น

จากนั้นก็มาลุ้นกันว่า...ผลลัพธ์ของแผนการนี้จะบรรลุไปถึง
เป้าหมายที่พรึงพราววางไว้หรือไม่ หรืออาจมีจุดเสี่ยงให้จอมทัพจับได้
เสียก่อนที่เธอจะเข้าถึงตัวมารดาเขา

คุณป้าสุดแซ่บอาจจะเคยชอบใจที่หลานสาวข้างรู้งาน
ทำให้จอมทัพหลงรักหวับหวับป้า แต่เธอก็ไม่คิดจริงๆ ว่าแจะเข้ากับ
ชายหนุ่มได้ดีจนถึงขั้นเบะปากหน้าจ้อยยามที่เธอบอกว่าเขาต้องกลับ
แล้ว

จากที่คิดว่าจะให้จอมทัพอยู่ได้ไม่นาน ด้วยเธอไม่อยากเพิ่ม
ความเสี่ยงให้พรหมจรรย์ถูกเขาทำลาย แต่สุดท้าย ความสงสารหลาน
ก็มีอำนาจมากกว่าความปลอดภัยของร่างกายตัวเอง เธอจึงต้องตกอยู่
ในภาวะจำยอม ให้เขาอยู่ยาวจนกระทั่งยายหนุนห้อยลับบ้วยเสียก่อน
นี่ถ้าเหตุที่รู้ว่าลูกสาวสุดที่รักปั้นใจมาติดบิดาตัวปลอมคนนี้
ด้วย น้องเขยเธอคงโกรธจนแทบบอกแตกตาย

“คุณกลับไปได้แล้ว ฉันอยากพักผ่อนแบบส่วนตัวตามประสา
แม่ลูก...ว้าย!” หญิงสาวอุทานเสียงหลง หน้าตื่นตาโตที่จู่ๆ จอมทัพก็
รวบตัวเธอไปกอดเสียแน่น

“คุณทำบ้าอะไรของคุณ!” เธอโวยลั่นห้อง ยกมือขึ้นมายัน
อกกว้างด้วยแรงเท่าที่ตนมี แต่ไม่ว่าจะพยายามยันเท่าไร ชายหนุ่มก็ไม่
ยอมยับเขยื้อนสักนิด

“อย่าดั่งสิ เดี่ยวลูกตื่นไม่รู้ด้วยนะ”

ชายหนุ่มขู่เสียงพรวด กระตุกยิ้มมุมปาก นัยน์ตามกกล้าทอ
ประกายวาบหวามจนพรึงพราวชนลุกชันไปทั่วสรรพางค์

ยามนี้...ไม่ใช่แค่เขาถูกใจเหยื่ออีกแล้ว

ไอร่อนที่เธอสัมผัสได้จากเรือนร่างสูงใหญ่ มันช่างลึกลับและเต็มไปด้วยความต้องการของเสียร้ายที่หมายจะ...

เผด็จศึก!

“ปล่อยฉันนะคุณไนท์” พริ้งพราววอนขอคนที่ค่อยๆ ยื่นหน้ามาใกล้จนช่องว่างระหว่างกันหดสั้นเหลือไม่ถึงหนึ่งเซนติเมตร

หากเป็นเวลาอื่น เธอคงกรี๊ดๆ โนแคร์สิ่งใด

ทว่าในยามที่เจ้าตัวน้อยกำลังหลับไหลเช่นนี้ ป้าที่รับปากว่าจะดูแลแกลอย่างดีเช่นเธอก็ไม่สามารถอ้าปากส่งเสียงสับแปดหลอดออกมาได้จริงๆ

“ไม่อยากจะอนรำลึกความเป็นผัวเมียกันสักหน่อยหรอก คุณพริ้งพราว”

“ไม่!”

“ทำไมล่ะ ทำไมถึงไม่อยากเป็นเมียผมอีกรอบ”

พริ้งพราวตาวาววับ เกือบจะหลุดปากโพล่งไปว่า ‘ฉันยังไม่เคยเป็นเมียคุณสักกรอบเลยอะ!’ ดีที่ได้สติ เลยระงับวาทะที่จะทำให้แผนล่มไว้ได้

“ว่าไง ตอบคำถามสิ”

หญิงสาวเบะปากใส่คนถามซ้ำ “เป็นเมียที่ไม่ได้รับเกียรติอะไรเลย ใครจะโง่เป็นอะ”

“เลิกมั่วนี้มกสถานะในอดีตมาเอาเปรียบฉันได้แล้ว เพิ่งเจอกันวันนี้เอง ไม่มีทางที่คุณจะมาพิศواسฉันด้วยใจจริง คุณแค่เห็นว่าเป็นแม่ของลูกคุณ เคยเป็นผู้หญิงคนเดียวที่ยอมมีอะไรกับคุณง่ายๆ คุณเลยเหมารวมว่าถ้าจะจี้มฉันอีก ฉันคงยอม ฉันฉันก็จะบอกให้คุณตาสว่างตรงนี้เลยว่า...คุณคิดผิด

“ฉันเสียเนื้อเสียตัวให้คุณฟรีๆ ไปแล้วครั้งนึง ถ้าจะต้องเสียอีก ต้องเสียอย่างมีศักดิ์ศรี มีความรักให้กัน มีการเชิดชูคุณค่าของฉันใน

ฐานะเมียที่ถูกต้องตามกฎหมาย!”

โดนสวนกลับชนิดที่ว่าคำนโมไม่ทัน จอมทัพก็อึ้งตะลึงไปหลายวินาที ผลออกคล้ายอ้อมกอดจนพริ้งพราวสะบัดตัวหนีไปได้

หญิงสาวลงจากเตียง ไปหยิบมีดปกผลไม้ที่มุมครัวเล็กๆ ในห้อง ชูเขาสีงเขี้ยว “ถ้าคุณจะหนีใส่ฉันอีก ฉันจะแทงคุณ”

“นี่กล้าคิดจะทำร้ายผมขนาดนี้เลยหรือ ไม่กลัวลูกกำพร้าพ่อหรือไง”

“พ่อที่ไม่คิดจะเห็นคุณค่าของแม่เขาเลย พ่อแบบนี้ ไม่ต้องมีก็ได้” พริ้งพราวเซิดหน้า แสดงเจตจำนงของตัวเอง “ชีวิตฉัน ฉันเป็นคนกำหนด ฉันเลือกเองว่าฉันจะเป็นใคร ณ ตอนนี้นั้นคือแม่ของยายหนูน้อย แต่ไม่ใช่เมียคุณ”

เธอเหยียดยิ้มใส่จอมทัพที่เสียบนั่ง ทำสีหน้าเรียบเฉย ไม่บ่งบอกภาวะอารมณ์ใดๆ

“ส่วนคุณ ที่ฉันเห็นอยู่ตอนนี้ คือผู้ชายมันหน้าในคุณสมบัติภายนอกของตัวเอง แต่ไม่มีความจริงใจเลยสักนิดเดียว แค่นี้คุณถูกห้องพักของฉัน มันก็เห็นแล้วว่าคุณกำลังเอามาตรฐานในชีวิตคุณมาวัดว่าฉันคงไม่มีปัญญาเลี้ยงลูกให้สุขสบายได้”

หญิงสาวยกข้อเท้าจริงมาฟาดหน้าจอมทัพอย่างตรงไปตรงมาจนชายหนุ่มอึ้งงัน พุดไม่ออก ได้แต่สบตาจ้องหน้ากันอยู่อย่างนั้น

ครู่หนึ่ง จอมทัพก็ถอนใจยอมแพ้ “โอเค พริ้ง ผมจะไม่ทำอะไรคุณ โดยที่คุณไม่เต็มใจ...แต่ผมขอเตือนอะไรไว้บ้าง”

“อะไรมีทราบ”

“วันที่คุณยอมผมอย่างเต็มใจ วันนั้นผมจะเน้นความเป็นธรรมชาติ เรียบๆ ไม่มีเจ้าผิวขรุขระกลืนสตรอร์เบอร์รี่มาขวางประสิทธิภาพของผมอีก” จอมทัพมองดวงหน้างามล้ำ ก่อนจะหัวเราะหืออย่างเจ้าเล่ห์ “คุณจะได้ท้องอีกหลายรอบ ผลิตลูกเสียให้ผมอีกหลายคน”

ชายหนุ่มประกาศความต้องการของตัวเองให้เธอทราบ ก่อนจะเปิดประตูออกจากห้องไปโดยไม่คิดจะหันใส่เธออีก

ที่จริงแล้วเขาก็ไม่อยากจะจับเธอเป็นเมียอีกรอบขนาดนั้น แต่แค่หมั่นไส้ตาตุ่มที่ช่างว่างเปล่าเกินไป จนดูไม่เหมือนคนที่เคยมีความสัมพันธ์กัน ทำให้เขาเสียความมั่นใจจนอยากจะจัดการให้เธออ่อนระทวยอยู่ในเงื้อมมือของเขาบ้าง

ทว่า...หลังจากโดนเธอเทศนาหลายยก ได้เห็นมุมมองความคิดของเธอในตอนนี้ เขาก็รู้แล้วว่าหญิงสาวกล้าแกร่งเพียงใด แถมยังเชื่อมั่นในตัวเองสูงเสียจนไม่ยอมอ่อนข้อให้เขาง่ายๆ พุดออกมาแต่ละคำ เหมือนตบหน้าเขาซ้ำๆ จนมันร้าวระบมไปทั้งใจ

ความจริงเขาควรจะโกรธจนหน้าตึง แต่เขาดันทำหน้าระริ่นถูกใจในตัวตนของเธอจนหุบยิ้มไม่ได้ เหมือนกับว่าได้เจอคนที่ตามหามานาน นึกเสียตายเหลือเกินที่ตอนนั้นไม่จับเธอ หรือคบกั้นฉันทนรักอย่างจริงจัง

จากบุคลิกภายนอกของจอมทัพ ใครๆ อาจจะคิดกันไปเองว่าคนที่มีความเป็นผู้นำสูงปรี๊ดอย่างเขาคงจะชอบสาวหัวอ่อน เชื่อฟังเขาทุกอย่าง

แต่เปล่าเลย...

เขารู้ตัวมาตลอดว่า หากเจอแล้วจะแพ้ทางแบบราบคาบ ก็คือคนแบบพริ้งพราวนี่เอง

นึกย้อนไปสมัยเด็ก นักรบเคยถามเขาว่า ‘มีอะไรที่พี่ในที่ที่ไม่เก่งบ้างไหม’

ในตอนนั้น แม้เขาอยากจะบอกว่า ‘มี’ แต่ด้วยสายตาของบิดามารดาที่มองเขาด้วยความปลาบปล้ำใจ เขาเลยทรมยศความเชื่อมั่นที่ทำงานมอบให้ไม่ได้ ต้องแบกความหวังไว้บนบ่าเสมอมา หากจะบอกว่า ‘จำต้อง’ เก่งมาตลอดชีวิตก็คงไม่ผิดนัก

ด้วยหัวใจของความเป็นผู้นำ เขาเลยมีกำแพงบางอย่าง ไม่ค่อย
อยากแสดงความเห็น้อยล้ากายใจให้ใครเห็น ทว่าก็มีบางวันที่เขา
เห็น้อย อยากถอดหัวใจออก แล้วเป็นแค่ผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่ต้องเก่ง
กล้าสามารถอะไร

หากมีผู้หญิงที่รัก ก็อยากให้เธอคนนั้นเห็นข้อเสียของเขา กล้า
ที่จะพูดออกมาตามตรง พร้อมที่จะรักเขาในทุกด้าน ไม่ใช่รักเพียงใน
ด้านที่ใครก็บอกได้ดี

เขาอยากจะใช้ชีวิตง่ายๆ กับสาวเจ้า คนที่พร้อมจะอยู่เคียงข้าง
กัน ให้เขาสามารถแบ่งปันเรื่องราวทุกอย่างให้เธอฟังได้ พร้อมจะจับ
มือกันแก้ปัญหาที่อาจจะถาโถมเข้ามาให้ชีวิตวุ่นวาย เมื่อเขาเป็นอะไร
ไปโดยไม่คาดหมาย เธอก็พร้อมที่จะรับไม้ต่อดูแลครอบครัวได้โดยที่
ไม่เสียหลักมากนัก

และตอนนี้...เขาก็เจอเธอคนนั้นแล้ว

พริ้งพราวนี้แหละ นายหญิงคนต่อไปของตระกูลจิตรภากร!